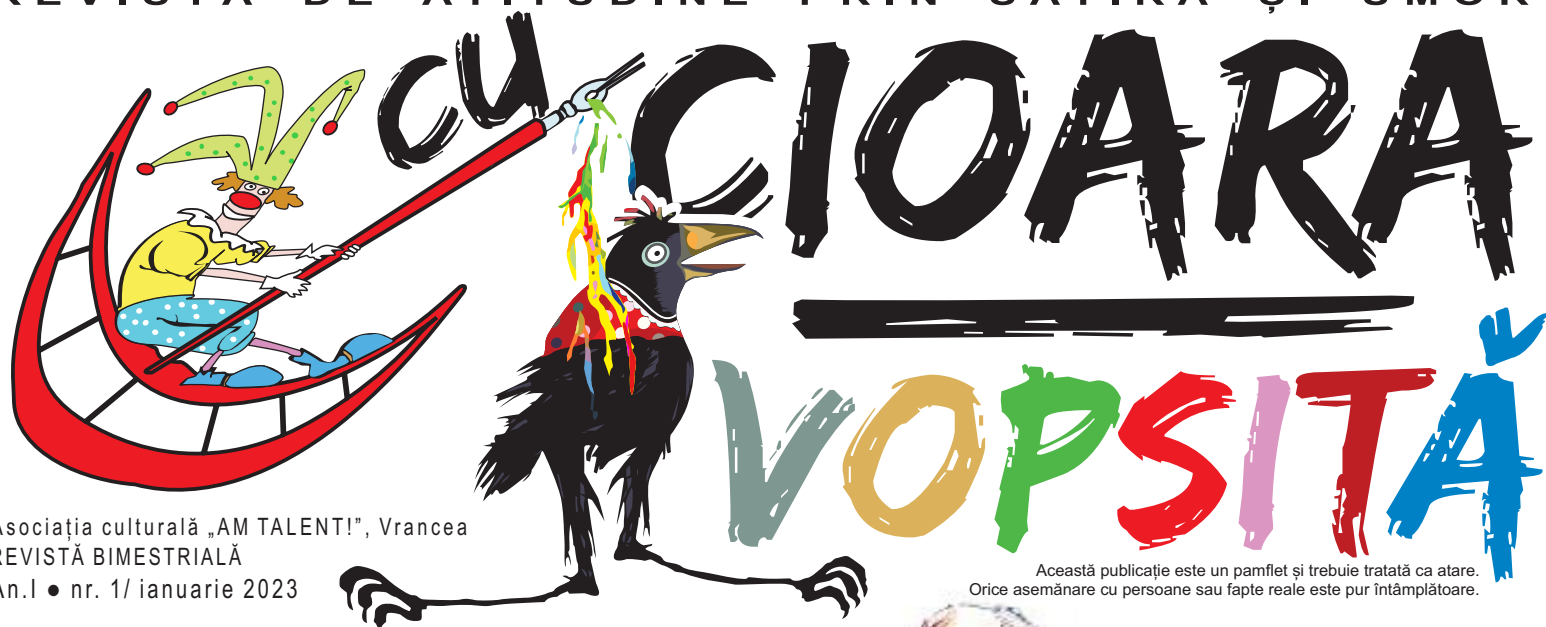

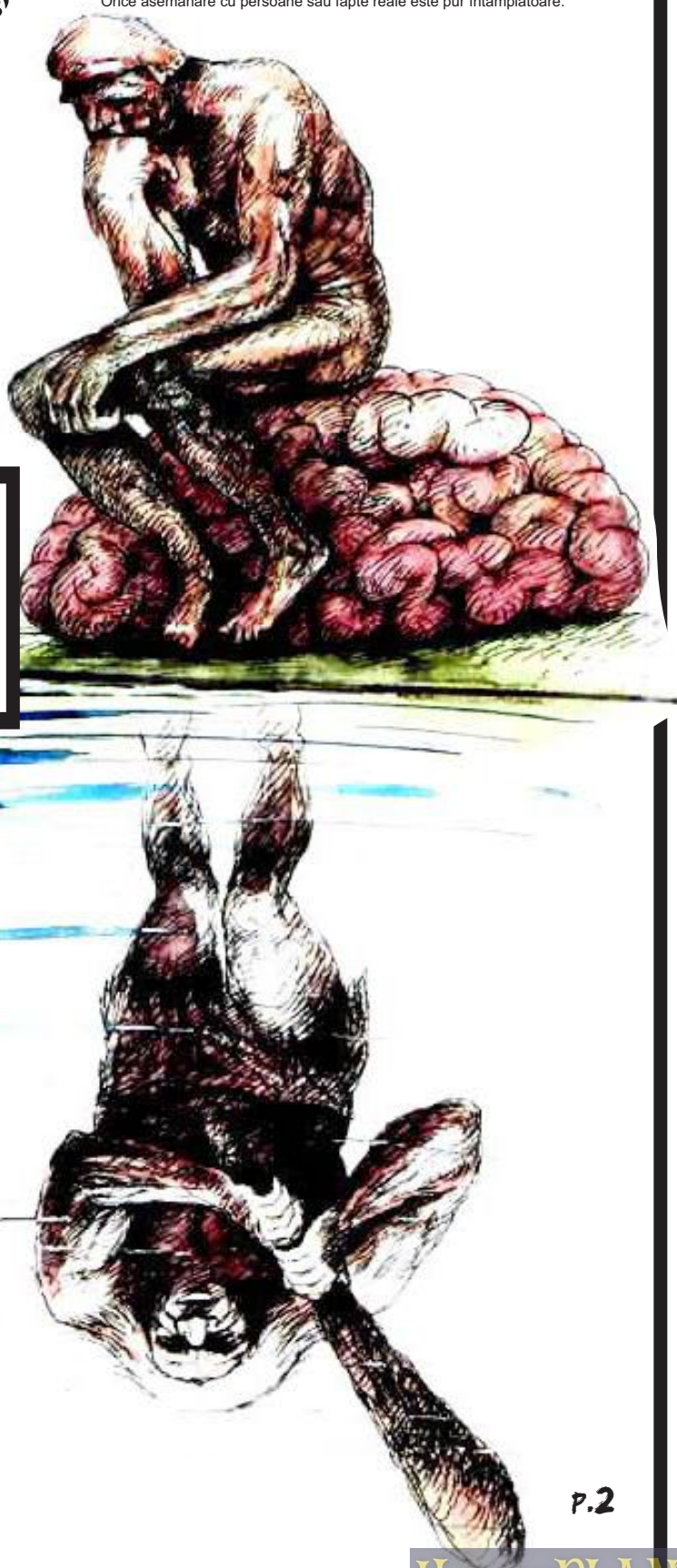
Asociația culturală „AM TALENT!”, Vrancea
REVISTĂ BIMESTRIALĂ
An.I • nr. 1/ ianuarie 2023

Această publicație este un pamflet și trebuie tratată ca atare.
Orice asemănare cu persoane sau fapte reale este pur întâmplătoare.

PARANORMAL!

O NOUĂ SPECIE UMANĂ:

„OAMENII DE LEMN”

„CU CIOARA VOPSITĂ”
revistă de atitudine prin
satiră și umor

Editor: **ASOCIAȚIA
CULTURALĂ „AM TALENTI!”**
– Broșteni, Vrancea

Acest prim număr al revistei
apare prin contribuția personală
a fondatorului asociației,
Maria MOCANU

Fondatori:
Redactor-șef
Gheorghe MOCANU

Redactor-șef adj.
Constantin PAVEL

Președinte de onoare:
Aurel Stanciu MILCOVIN

Colaboratori permanenți:
Anda TOMA
Const. MIU
Boris M. MARIAN
Petre POPA
Gabriel DRENEA

**Au colaborat la acest prim
număr al revistei:**

Viorel Savin, Viorel Dinescu,
Vasile Larco, Mihai Batog
Bujeniță, Ilie Bătcă, Adrian
Bucurescu, Ioan Toderășcu
Vlad Sărățilă, Gheorghe
Cosnicean, Aurel Lozanu,
Titus Știrbu, Ion Mătu,
Violeta Vasiliniuc Streidel.

Număr ilustrat cu lucrări de:
Constantin Pavel, Anda Toma

Adresa redacției:
627050 – com. Broșteni,
județul Vrancea
Str. Principală nr. 73
Telefon: 0746 017 647
e-mail:
cucioaravopsita@yahoo.com

Revista „Cu cioara vopsită” găzduiește
opiniile, oricât de diverse, ale
colaboratorilor.

Responsabilitatea pentru conținutul
articolelor revine în exclusivitate
semnatarilor acestora.

Manuscrisele primite nu se înapoiază.

TIPĂRIT LA:

editgraph

BUZĂU

ISSN 1222-4014
ISSN-L 1222-4014

OAMENII DE LEMN

Imediat după răfuiala din 1989, în România noastră plină de verdeață au fost observate primele exemplare ale unei noi specii umane - **oamenii de lemn**. Aceștia aveau, la începuturi, aceleași fețe ca ale noastre, aceleași obiceiuri și același mod de viață: locuiau în case asemănătoare cu ale noastre și își duceau și ei, la fel ca noi, copiii de mână, la grădiniță sau la școală. Își făceau cumpărăturile din aceleași magazine. Mâncau tot ca noi: fasole, cartof, mămăliguță cu brânză și alte asemenea bunătăți tradiționale românești. Primăvara ieșeau și ei la muncă prin grădină, tăiau trandafirii de la poartă, curățau pomii și dădeau foc gunoaielor. Aidoma nouă, mergeau la iarbă verde prin împrejurimi, în zilele de sărbătoare, cu un grătar, un mic, o fripturică, beau și un pahărel cu vin, ori o bere la marginea pădurii. Și exemplele de viață ale acestei categorii umane pot continua la nesfârșit, ele semănând izbitor de mult cu ale noastre, ale muritorilor de rând.

De la o vreme, această specie umană a renunțat la multe obiceiuri comune și a început ofensiva detașării de viața de până atunci, reprezentanții ei îndreptându-se cu toată ființa lor lemnoasă spre pădure, care i-a atras ca un magnet. După cum veți vedea, vor ajunge să-și ducă o bună parte din viață acolo, printre copaci, tufișuri și verdeața atotcuprinzătoare. Veritabili cunosători ai tertipurilor de tot felul, prin care poate fi exploatată pădurea în folosul lor, pentru că - am uitat să vă spun - reprezentanții speciei își au rădăcinile adânc înfipte în pădure, ei fiind urmașii unor indivizi care, la viața lor, tot cu pădurea s-au ocupat: fie că au fost pădurari, brigadieri, ifroniști sau chiar șoferi - în cel mai fericit caz - brigadieri silvici, ce umblau prin sate călare pe cai, cu frunza de stejar la pălărie și cu tolba plină cu bani. Nu mai vorbim de plăcerea pe care și-o permiteau intrând în casa oricărui gospodar, imediat ce se reteza gâtul orățăniilor cotcodăcioase și se răsturna mămăliguța tăvălită cu grijă prin mujdei. Deh! A venit dom' pădurar și trebuia ospătat cum se cuvine, dacă voiau să aibă căldură la iarnă, așa cum trebuie, pentru întreaga familie! Că avea dom' pădurar și câte o mândruțică rumenă prin sat, la care trăgea la ceas de seară, aruncându-și cât colo bocancii și nădragii, asta e altă poveste...

Peste 30 de ani de jaf prin pădurile țării!

De pe vremea când erau copii de grădiniță, acești descendenți de lemn ai oamenilor pădurii mergeau zilnic cu gălețușa cu apă și udau fiecare copac din pădure. Copacii au crescut mari și acum au tot dreptul din lume să-i taie cu drierbele și topoarele, să-i vândă în interesul propriu. Li se cuvine această pădure și o transformă în bani, pentru o viață mai bună... Dar nu pentru noi, muritorii de rând, ci - ați ghicit - pentru domniile lor. De când și-au schimbat năravul, s-au făcut domni! Oamenii de lemn au urcat „pas cu pas” pe culmea devenirii: din simpli copii de oameni ai pădurii, au ajuns importanți **oameni de afaceri locali**, așa cum îi denumeste, impardonabil, presa

românească. În urcușul lor, au călcat pe munca de zi cu zi a oamenilor simpli, muncitori și țărani din localitățile de munte. Dar nu oricum! Pentru a nu se dezzechilibra prin intervenția neașteptată a vreunui om al legii s-au sprijinit zdravăn pe autoritățile locale: pe domnul poliței local sau de la județ, pe domnul procuror de zonă, ca să nu mai vorbim de responsabilii de „sus” din domeniul silvic, taman domeniul lor de interes. Acești oameni ai legii, ce nu prea lipseau de la chermizele anume organizate de oamenii de lemn pentru ei, închideau ochii la nereguli. Așa a fost, poate așa mai este încă...

Ascensiunea financiară a acestor oameni a devenit vizibilă și de nesuportat acum, după ceva mai bine de 30 de ani de jaf. Și-au schimbat radical viața și comportamentul, situându-se deasupra tuturor. Nu mai stau de vorbă cu nimeni, sunt de neabordat, se bucură, cred ei, de-o imunitate totală. Viața acestora a devenit o viață de lux. Locuințele lor sunt impunătoare, adevărate castele de prost gust. Gardurile, musai să-i despartă de prostimea din jurul lor, sunt din beton armat și trebuie să depășească doi metri înălțime, că așa cer standardele închipuite de mințile lor bolnave! Porțile mari, forjate, se închid imediat în spatele limuzinelor luxoase parcate în interior. Patru, cinci, șase mașini se lăfăie continuu în curtea betonată și zilnic măturată de argați.

Cucoane de lemn

În gospodăriile lor, femeile nu mai fac de multă vreme curățenie... De ani buni, de când au devenit veritabile cucoane de lemn, nu mai scutură ele așternuturile... Nu mai cresc ele copii! Nu mai pun mâna pe mătură! Argații mișună zilnic prin curte și prin casă, curăță șanțul de la drum, dau cu vopsea streășina căsoaiei și smulg cu mânuțele crăpate iarba dintre plăcile de beton ce urcă spre casă. Argații sunt oameni plătiți. De fapt, sunt oameni sărmani, care au și ei copii de crescut și care fac orice muncă pentru a pune o pâine pe masă celor de-acasă. Cucoanele oamenilor de lemn zburdă pur și simplu spre market-uri cu limuzinele înalte, din care abia pot coborî, fără să-și deterioreze unghiulele geluite. Cocul le trădează parvenitismul, tronează cocoțat ca un monument istoric din patrimoniul oamenilor de lemn, bineînțeles!

Dar hai să lăsăm cucoanele în pace, că ele, sărmanele, nu au nicio vină, decât că au avut noroc în viață unindu-și destinul cu cel al oamenilor de lemn, întreprinzători deștepți din domeniul atât de prosper al lemnului care, parcă, nu se mai termină sub atacul fulminant al drierbelor, tafurilor și transportoarelor moderne achiziționate de bărbății lor.

Oamenii de lemn, infractorii pădurii

Oamenii de lemn, astăzi, nu mai stau de vorbă cu noi, cu ceilalți oameni din localitatea lor. Ei nu pierd vremea prețioasă, folosesc orice clipă pentru a merge în pădure și a mai lua o halcă din

bogăția oferită de Dumnezeu cu titlu gratuit. Se grăbesc, de teamă că nu vor mai apuca să-și rotunjească conturile absolut trebuincioase pentru vremurile ce vor urma. Unii vor să se mute în orașele mari ale patriei. Vând de pe aici tot ce pot, doar afacerea nu, și se mută în centrele mari, civilizate ale țării, unde odraslele să fie educate la alt nivel. Foarte bine fac, pe unii nu i-ar mai suporta lumea din localitățile de proveniență. Nici Vrancea nu duce lipsă de oameni de lemn! Fiecare dintre noi avem exemplarele noastre în localitatea în care trăim. Știu, veți spune că au făcut totul în mod cinstit, adică au ras pădurile cu acte în regulă. Că stau bine în contabilitate! Că au avut toate aprobările necesare din partea organelor silvice! Că sunt întreprinzători corecți și că au adus bani la bugetul de stat.

Dați-mi voie să mă îndoiesc de toate acestea și să spun că majoritatea treburilor pădurii sunt necurate. Că prin toate porțiunile de pădure rase de pe fața pământului colcăie corupția. Că lemnul a plecat și mai pleacă și acum cu acte dubioase în afara hotarelor țării, servind oficinilor străine, care îl transformă în lemn pentru tot felul de industrii, până hăt-depart, pe alte continente. Infracționalitatea și infractorii din acest domeniu s-au specializat atât de mult la nivel macro, încât instituțiile statului din domeniu au rămas cu mult în urmă și nu pot face față. Până când cineva se va deștepta și va găsi o soluție de anvergură pentru intrarea în legalitate a exploatării pădurilor, jaful va continua cu acte aparent în regulă, iar pădurea va dispărea pas cu pas de sub nasul nostru, al tuturor. Totul a fost și este încă posibil sub oblăduirea autorităților, mai ales din domeniul silvic, orbite și ele de mirajul câștigurilor ușoare. Și al statului, orbit și el de truda nesfârșită de a aduna un ban la buget. Ca să nu mai vorbim și de mâna perfidă a corupției care se așează mereu pe creștetul statului. „Pe hoții măruntii îi trimitem la închisoare, iar pe cei mari îi numim în funcții publice”- spunea Esop. Oare se potrivește și la noi?

Oamenii de lemn, cu timpul, au ieșit din pădure

S-au mutat de la noi, departe de locurile care i-au consacrat ca *oameni de afaceri noi la vremuri noi*, distinși oameni de bine, ascunși prin București, Brașov, Constanța sau Predeală, respectabili, unii dintre ei, oameni politici sau primari pe acolo, sau pe la noi, despre care puținii vor mai ști cine au fost, câte clase au avut și de unde au plecat. Copiii lor, de bani gata, au luat drumul Parisului, Bonnului sau Dubaiului, pentru că nu este în legea firii să se piardă în arhaismul românesc ditamai valorile de odrasle cu părinți destoinici. „Nici nu concep să trăiască în țară copiii mei!” zicea un om de lemn, cu multă carte (7 clase) deunăzi, prin provincia europeană Vrancea.

Ar fi interesantă, cu siguranță, chiar dacă ar fi costisitoare și obositoare, organizarea unui „TURNIR al marilor tunuri” prin pădurile ce au mai rămas, dacă au mai rămas. Oamenii politici, oamenii noștri de stat se dovedesc a fi buni privitori, spectatori fideli ai scenariului prin care România este prădată pe față și din interior și din exterior, cu aceeași determinare. (**Cioara**)

Acad. Valeriu MATEI

UN GÂND LA ÎNCEPUT DE DRUM

Revistele sunt plămâni unei literaturi. Ele mențin în viață și înnoiesc întreg edificiul greu încercat de furtuni și fulgere, de cutremure și conflicte fără de rost.

În zilele de astăzi, când virozele și covid-urile acaparează totul, apariția unei reviste de satiră și umor, a unei *ciori vopsite* pe cerul întunecat de epidemie, e de natură să învieze nu doar peisajul literar focșănean ci și viața culturală din întreg spațiul românesc.

Într-un ceas bun!

PE-UN ALT MAL

Epigramiștilor care
în fiecare an se-adună, pe
malul stâng al Prutului,
la Festivalul de
Epigramă DONICI, CUIB
DE-NȚELEPCIUNE

Epigramiștii cu nume bune
s-au întrunit în festival,
dar n-au ajuns la-nțelepciune –
rămase cuibul pe-un alt mal.

PARADOX

Poetului D. Corbu, premiat pentru
volumul „Evangelia după Corbu”

La târgul de la Chișinău
tot juriul a votat ca orbu'
pentru volumul cel mai nou:
„Ivangheliști, mânca-v-ar Corbu”.

ACADEMICIANUL –
INSTRUMENT MUZICAL

lui Mihai Cimpoi

De l-ar omite-n enciclopedie
pe criticul mai mare printre noi –
acolo-ar fi un text pentru vecie
despre celebrul instrument *cimpoi*.

BASARABIA LA VILNIUS în 2013

Timp de două veacuri țese
Pânza aspră-a Penelopei
Și acum, în față, iese,
Chiar din coada Europei!

Septembrie 2013

CANDIDATUL

Unui scrib, (auto)propus la Premiul Nobel
Brusc reapărut pe pistă
se dă-n stambă, rostogol.
Ar fi primul de pe listă
de s-ar da pentru viol!

ATENȚIE!
STRÂNSUL RECOLTEI
POATE FI PERICULOS!...

El s-a ales, în braț, c-o tijă
Și-n frunte-un ditamai cucui,
Deși-a cules cu multă grijă,
Dar... nu de pe tarla lui!

PROGRES?!...

Căruțele, treptat, dispar,
Pe plaiul nostru pitoresc,
Vezi cai, pe uliți, tot mai rar,
Doar boii par că... se-nmulțesc!

Liviu GOGU

DESPRE POLITICIENII
POST-DECEMBRIȘTI

Cu parul m-aș fi pus pe ei –
În stilul românesc, ilar –
De mai găseam în munții mei...
Lemn pentru par.

STOMATOLOGICĂ

C-o apă, germană, de gură,
Și-o pastă de dinți vieneză,
De carii scăpai, la dantură...
Că astea n-apar la proteză!

Violeta VASILINIUC STREIDEL (S.U.A.)

TREBUIA DOAR O SEMNĂTURĂ...

Aceasta este clădirea ambasadei noastre la Washington. Acela din fundal este steagul nostru și acesta din față este fiu-miu care tocmai a avut un interviu pentru un act. El zâmbeste, dar nu e zâmbetul lui. Înăuntru totul s-a desfășurat în parametri normali de punctualitate și politețe. Aveam toate actele, documentele fuseseră *uploaded on line*, trebuia doar o semnătură... Nu știu dacă voi ați observat, dar noi, românii, în orice am întreprinde, trebuie să dovedim că ne-am născut. Chiar dacă era la al treilea pașaport, asupra lui plana riscul de a fi embrion. Actul de naștere în original este esențial în viața noastră. În original am spus! Ai notat?

Atmosfera este rece, tensionată, acuzatorie. Întrebările încep cu: „Dar n-ai știut?”, „Dar nu puteai să...?”, „Nu scrie la rubrica aia!”, „Ți-am spus să scrii aici unde nu e linie!”, „Așa e făcut formularul!”. „NU!” – este emblemă noastră, este refrenul interacțiunilor noastre.

Fiu-miu se uita la mine de parcă era vina mea. Într-un fel, este, dar trebuie călît în fața ghișeului funcționarului roman aflat în toane rele. Îi spun: „*you will survive!*” El știe piesa, că i-o mai cânt uneori când îl văd dezorientat. Nu am voce și asta face totul și mai memorabil. Afară îmi spune:

- *Your people are sooo unhappy! So sour, so depress! What's wrong with them?*
- Sunt serioși, nu-s *unhappy*; nouă ni se spune de mici „*nu râde ca prostu*” și de asta nu râdem.
- What? They didn't get their „*mici*”? This is what it is? *Mici? De mici!*

EDITORIAL

La drum
„CU CIOARA
VOPSITĂ”

Când am avut ideea editării unei reviste de *atitudine prin satiră și umor*, primul lucru pe care l-am făcut a fost acela de a căuta publicații de gen, pentru a mă edifica asupra unor lucruri. Pe net am găsit „Urzica” și încă vreo câteva publicații, majoritatea online, iar de la bibliotecă răspunsul a fost: „*Din păcate, domnule Mocanu, nu avem nicio revistă de umor!*” L-am răspuns, pe loc, amabilei doamne bibliotecar: „*Așadar, Biblioteca județeană Vrancea nu are umor!*”

Până la urmă am găsit ce căutam și iată-mă astăzi cu visul pe ultima sută de metri. Am găsit colaboratori pe măsura intențiilor mele, unul dintre aceștia fiind nimeni altul decât renumitul caricaturist vrâncean de anvergură mondială, domnul Constantin Pavel, care a agreat pe loc propunerea și iată-ne pe amândoi în calitate de fondatori, cu funcții înalte în redacție, respectiv de redactor-șef și adjunct. Alături de noi s-a aflat, încă de la început, și doamna Anda Toma, aripa tânără a publicației, conștiința fiind de faptul că o rubrică permanentă de „*Cocoficuri pentru minți jucăușe*” în care domnia sa excelează, va fi savurată cum se cuvine de cititorii revistei.

Ca să fie clar de la început, nu ne-am propus să fim o revistă provincială, chiar dacă se trage din arhaismul vrâncean. Vrem să fim o revistă de cuprindere națională, atât prin prisma colaboratorilor, dar mai ales prin abordare. Un alt punct important de semnalat este acela că nu vrem să fim o revistă cu apăsare doar pe latura divertismentului. Pe primul plan va fi *ATITUDINEA*, dar care să fie atinsă în proporție covârșitoare de umor prin formele sale consacrate: satira, sarcasmul, parodia, anecdota, hiperbola, pamfletul, schița, cupletul, tableta ș.a.

Prin anul 1900, în Țările române existau peste 300 de reviste de satiră și umor. Astăzi, le numărăm pe degete. Rețetele de socializare au luat locul acestor publicații, dar cum bine știm, acestea sunt veritabile coșuri de gunoi în care se aruncă orice, printre care și așa-zisele materiale umoristice. Multe dintre ele adevărate monumente de prostie, dizgrațioase, grotesti, care irită mai mult decât să binedispună. Avem apoi televiziunea, unde găsim tot felul de emisiuni pompos denumite: „*Râzi de mori*” sau „*Mori de râs!*” la care nici măcar colțul gurii nu se sinchisește să se ridice. Talentul este de negăsit prin tot ce ne oferă aceste expuneri fără noimă, de care îți este foarte greu să râzi măcar cu un dram de seriozitate.

Noi vrem să publicăm un umor select, adresat preponderent celor înzestrați intelectual, un umor care să pună pe gânduri, să îndrepte lucrurile: impostorul să nu meargă mai departe, politicianul să nu mai mintă (aproape imposibil) să nu mai facă promisiuni fără acoperire (măcar să diminueze) scriitorul să nu mai păcălească cititorul... Și tot așa!

Nu facem discriminare, ne adresăm și celor cărora le este foarte greu să înțeleagă umorul, în speranța că vor pune mintea la contribuție. Ne adresăm civicului, politicului, imposturii din toate domeniile, iar domeniul cultural va ocupa unul din primele locuri în lista de priorități.

Nu vrem să devenim o sperietoare pentru nimeni. Cine se mai sperie în ziua de azi?

Vrem să îi prezentăm publicului larg pe cei care au făcut un obice din a umbla „CU CIOARA VOPSITĂ”.

Titlul revistei ne-a fost inspirat de regretatul ziarist și umorist vrâncean - fost coleg de facultate cu poetul Nicolae Labiș - Aurel Stanciu Milcovin, cu care am avut ocazia să stau la o cafea în anii din urmă și am putut să constat talentul și aptitudinile sale de mare umorist. El a scos pe cont propriu două numere de revistă cu acest nume, cu articole personale, fără să înregistreze undeva această apariție. Nu am găsit niciun număr din cele două reviste, chiar dacă am luat legătura cu cei din familie și prieteni. Am decis să-l restituim într-un fel. Am înregistrat revista la Biblioteca Națională, o altă revistă, se înțelege, cu viziune proprie a fondatorilor, cu obiective precise și colaboratori chiar și din afara României. Pentru că ideea titlului i-a aparținut, am găsit de cuviință să-l trecem pe Aurel Stanciu Milcovin în redacție post-mortem: președinte de onoare. Dacă n-aș fi făcut asta aș fi fost acuzat că umblu chiar eu „*Cu cioara vopsită*”.

Mizăm pe faptul că o astfel de revistă poate deveni o parte importantă a vindecării noastre. „*Umorul – cel mai bun medicament*” sau „*Cu umorul vindecăm poporul!*” „*Umorul cea mai bună ascunzătoare pentru o revoltă!*” Iată câteva vorbe care ne pot duce la concluzia: „*Cu gluma nu-i de glumit!*”

Poate vom găsi susținerea de care avem nevoie pentru a rămâne în viață, după această naștere, spunem noi, fără cezariană, iar copilul abia născut să primească ce-i trebuie pentru a rămâne în viață și să nu îngroașe și el rândurile copiilor rățăciți imediat după naștere prin nu știu ce sac de gunoi al culturii noastre naționale... **Gheorghe MOCANU**

Îmi iese câteodată în drum o jigodie bătrână cu un obraz ca de pește prăjit, care se tot gudură printre picioarele mele, ca orice informator de geniu, doar-doar de-o afla ceva compromițător, bun de vândut mai departe, unde știe el, la tariful de treizeci de arginți bucata. Se prefăce îndrăgostit de zei și de natură, dar când trece pe lângă o floare nu se poate stăpâni să nu ridice cracul și să o stropească. Tipul este, de fapt, o ciudățenie a orașului. Un personaj rocambolesc încercând zadarnic de câțiva ani să-și îndese o aură romantică în jurul cheliei sale pistruiate.

După un trecut scaldat în platitudini și-n bărfă de cafea, energumenul nostru, să-i zicem **Cioara Vopsită**, a încercat și el să profite de așazia Revoluției teleco-mandată și să iasă ca păduchele în frunte.

Când scuturi ciurul - spune Biblia - gunoariile ies la suprafață. Nu i-a mers, căci ceilalți șmecheri vegheau și ei, gata să bage briceagul în concurență. Gășterii s-au eliminat între ei, că

aveau pistoalele pregătite din vreme, și Cioara Vopsită al nostru a rămas în istorie și bătut și cu banii luați.

A rămas pe marginea șanțului, fără altă salvare decât cântatul din dîblă, de unde se mai alege cu câțiva gologani și bărfă neagră, în prezent gratuită, dar care lui îi face foarte bine la ficat. Vechi practicant în trecut, al Sărutului Templilor, față de niște foruri care îi mai azvârleau și lui din

Viorel SIRETEANU CIOARA VOPSITĂ

când în când doi-trei gologani în pălărie, Cioara Vopsită ar vrea acum să devină cetățean de onoare al orașului pentru nemeritele sale.

Din nefericire, scrierile sale epigonice, apreciate cândva de niște editori semidocti, nu mai au curs pe piața literară, din cauza valorii lor aflată sub nivelul celui mai îngăduitor barem. Cioara Vopsită știe asta, dar vede că în jurul lui alți și alți impostori se ridică în genunchi și-n coate. De ce nu i-ar merge și lui?

N-ai înțeles nimic, maestre! Eforturile duminale erau demne de o soartă mai bună; ai fi putut fi contabil sau inginer bunicel căci nu ești lung de mână. Dar ai apucat-o pe calea literaturii, sector în care imitația se pedepsește, iar răutatea înăscută în tine nu ține loc de personalitate.

Nu te numesc, fiindcă te știe lumea ca pe un cal breaz: "asta e lătrăul ăla care te mușcă atunci când te întorci cu spatele". Dar o să încerc să te descriu, ca să știe lumea să treacă pe trotuarul ălălat când te vede. Un obraz de calmuc saturat

de alcooluri strecurate prin pâine... Culoarea pielii ca la scarlatină. Țeasta pleșuvă cu pistrii și xantelasma și cu pete decolorate de un posibil lupus eritmatos diseminat. Când vorbește parcă s-ar desumfla o anvelopă lângă tine, într-o permanentă eșapare mefitică. Este evident că nici deodorantele ca Mannen sau Denim Athos nu mai au nici o putere; din acest motiv, biata nevastă-sa pare mumificată.

Cioara Vopsită așterne uneori pe hârtie povești, în care descrie, cu încântare, diferite perversiuni. Să fie oare un naturalist ca Zola sau vreun adept al lui Freud? Greu de crezut. Mai sigură este părerea că scrierile sale sunt autobiografice.

Poate fi și asta o soluție literară? În fond, multe flori rare cresc în bălegar, transformând hidrocarburi degradate în arome paradisiace!

Ghici ciupercă cine-i?

Mihai Batog BUJENIȚĂ UN OM MÂNIOS

Ușa se trânti de perete și în birou intră prim-ministrul pufnind furios și înjurând cu acea pricepere pe care o capătă toți cei care în viață au trăit cam tot timpul în cazărmi.

Secretarul personal al marelui personaj, Pavel, un tânăr ce părea făcut din ciment, întreabă foarte profesionist:

– Excelență, vă văd puțin îngândurat! Doriți un relaxant sau poate un sfat referitor la această situație?

– Bă! dă-mi un relaxant, deși mai bine mi-ai da să omor pe cineva la ce nervi am pe mine acum!

– Nimic mai simplu! Vă recomand chiar să-l omorâți pe ministrul energiei fiindcă asta v-ar rezolva în context și alte probleme conexe...

– Perfect! Fii bun te rog și adu-mi-l aici spuse prim-ministrul în timp ce lua o gură de relaxant din paharul de cristal oferit de omniscentul Pavel.

Nu ați dori să-l convocați la telefon în timp ce eu îl voi surprinde în birou fiindcă știți că de câte ori îl convocați refuză să vină motivând că este plecat pe teren, dar de fapt își urmărește pe rețele afacerile cu cele o sută de pompe de combustibil pe care, sanchi! le-a declarat ca fiind ale nevestei, care este de fapt o tută plină de fițe și botox.

– Bă, e bună și asta! Uite că mă mai relaxai!

– Doriți să vi-l aduc muribund, viu sau așa și așa?

– A, te rog să mi-l aduci viu ca să mă distrez și eu puțin torturându-l! Apropo! Ce-mi recomanzi toporul sau băta de baseball?

– Pentru început toporul, dar putem folosi și drujbă în caz de nevoie!

– Bun! Ne orientăm funcție de situație! Te aștept!

Pavel dispăru din peisaj, iar primul se regală din ce în ce mai fericit cu relaxantul vechi de doisprezece ani... Peste cam cinci minute pe ușa biroului pătrunse ministrul energiei susținut de Pavel deoarece avea tendința fermă de a se prăbuși, fiind evident faptul că pe drum avusese parte de diferite sfaturi din partea secretarului particular. A fost sprijinit de un perete, iar șeful se uită la el cam cum te uiți la un gândac picat în supă atunci când vrei să iei prima lingură...

– Păi bine bă, lichea fără rușine și prostu' satului, tu pe mine vrei să mă franțuzești? Adică, hai bă, că așa-i mai bou, ia să-i dau io o țepă să-i cadă lui pe cap toată șandramaua să-și rupă gâtul și io să-i iau locu' că-s mai frumos ori mai dăștept!

– Șefu' să mor io și cu copilașii mei, n-am făcut nimica bre, io-s devotat nu ca tâmpitu' ăla de la finanțe care numai cu sușu-mușu umblă toată ziua! Zău, să chiorăsc, dacă te mint!

– Bă, nu fi idiot! Păi cum să nu știu eu că nu ai făcut nimic atunci când dobitocii ăia din energie, pe fondul liberalizării au explodat prețurile, iar poporul, bă, poporul pe care noi trebuie să-l slujim cu devotament, nu a mai putut plăti și urma să se revolte, adică să mă dea pe mine jos!

– Aaaa, șefu' hai că acu' pricepu! Păi, io n-am făcut altceva decât să pun în practică cele zise de matală! Că ieși ca dracu' asta nu mai e vina mea!

– Pavele, adă drujbă! Țta mă face prost în față! Băi nemernicule, cum poți să spui o tâmpenie ca asta? Eu am înregistrările ședințelor de guvern și acolo exprim clar și pe înțelesul tuturor că singura noastră grijă e poporul băi, boue!

Dovadă clară că era un irecuperabil, ministrul începu să rânjească de parcă ar fi câștigat la loto:

– Șefuu' ai că-i bună aia cu ședințele pe care le ținem pentru ziariști și alți papagali! Io vorbesc de ce mi-ai zis matală în particular când cu liberalizarea! Ia ascultă ici-șă!

Ministrul scoase din buzunar telefonul lui de fițe și-l dădu pe speaker. În birou se auzi vocea prim-ministrului care spunea cu glasul său de conducător al oștilor pământeste:

– Bă, Vergică, lasă-i pe idioții din energie să salte cât vor ei prețurile că noi îi potcovim pe toți! Pe ăia de jos cu tva-ul, iar pe lacomii de la butoane cu impozitu' pe profit! Te-ai prins?! Plus micile atenții pe care le primim ca să ne facem că nu vedem măgăria! Fii deștept Vergică, că lumea geme de imbecilii care cred că ne pot proști pe noi!

Pavel interveni fără să mai ceară aprobare și cu un pumn bine gestionat îl îndoi pe ministru, îi luă telefonul din mână și îl zdrobi cu mucea toporului. Surăse victorios preț de o secundă fiindcă ministrul își reveni și spuse printre gemete: mesajul este codificat în cinci locații pe care dacă nu le accesez zilnic îl transmit automat către presă din toată lumea! Șefuu' ai că nu-s chiar bou cum mă crezi matală, bre!

– Pavele pregătește camera mută!

– Să pun folie pe jos ca să nu faceți mizerie?

– Nu, fă doar un control de rutină și vezi să nu mai aibă băiatu' ăsta vreo sculă de înregistrat la el! Leagă-l de scaun și mai adu-mi un pahar de relaxant că-mi veni o idee!

În timp ce Pavel executa ordinele primite, prim-ministrul se regala cu un nou pahar de relaxant, iar Vergică tremura ca varga de frică, ideea anunțată se transforma într-un plan mareț care-i lumina figura șefului, așa că peste câteva minute intră în „camera mută” fără topor sau drujbă, ci doar cu un briceag mai vechi unul în formă de pește pe care-l primise de la un unchi al său mare amator de pescuit. Închise ușa după el, tăie sforile cu care ministrul era legat de scaun, se așeză și el și spuse cu glas blând ca un bunic sfătos:

– Bă, Vergică, bă tu ești ca copilu' meu bă și uite că era să intru în păcate de nervi și supărare, da' nu m-ai întrebat și tu, așa ca-ntr-o prietenie care suntem, ce mă apasă! Uite îți spun acum că m-am mai calmat! Bă! Mi-am făcut o programare la un dentist din Viena să-mi fac o lucrare mai amplă că uite, una-două sunt la televizor și trebuie să arăt bine, nu ca un ministru din Africa! Tu știi cât costă lucrarea asta? Îți spun eu! Habar n-ai!

Apoi, acu' de săbători, nevastă-mea merge la cumpărături, normal, cum face orice mamă, pe la Paris, Milano, chiar și prin Dubai și treaba costă nu? Fiu-meu este pasionat de istorie și pleacă în Machu Picchu că are de făcut niște săpături pe-

acolo. Tu știi unde este Machu Picchu ăsta? Păi dacă era la Strehaia mai mergea da' așaaa...

Bă! Și fiică-mea, o știi doar, este în vorbe cu un baștan rus sau arab, habar n-am, da' pleacă într-o croazieră pe Mediterana cu iahtul ăluia. Bă, și-i trebuie și ei niște bani de buzunar că nu e oricine, e fată de prim-ministru, no?

Și-acu te-ntreb! De unde bani bă, de unde? Din leaful meu de prim și aia de senator? Hai să fim serioși, astea sunt pentru mers cu tramvaiul sau cu birja la piața Matache! Deci, ce-i de făcut!?

– Oaleeeșefu' doar pentru atâta lucru m-ai băgat în spereție de era să fac infarct nu alta! Uite chiar am la mine niște bani că mă rugă nevasta să trec pe la mall în drum spre casă și să iau niște verdeață pentru borș. Io zic că ajunge, nu!?

Ministrul puse pe masă un teanc de vreo cinci mii de euro și zâmbi triumfător!

Primul se uită la bani, nu se atinse de ei, ci rosti cu o oarecare durere în glas:

– Bă, Vergică, nu-ți spusăi că nevastă-mea merge în Dubai și pe la Paris? Și tu vrei să se descurce cu amărăciunea asta a ta cu care vrei să cumperi lobodă și dragavei? Tu mai ai ceva minte în capul ăla al tău plin de fumuri? Ia vezi că mă superi și trec iar la drujbă!

– Bine șefu, hai că dau tot ce am la mine! Uite încă două mii și să fie într-un ceas bun!

– Vergică lasă prostiile și pune câte un zero la coada sumei, apoi mai vorbim!

– Adică cincizeci de mii? Păi, de unde să am io atâția bani la mine?

– Da' cine te grăbește? Mi-i poți da și mâine, dar nu mai târziu că intru în criză de timp și nu e bine...

– Bine, rămâne deci pe cincizeci de mii da?

– Vergică, tu mă crezi la capu' podului să cer pomană bă!? Tu știi unde este Machu Picchu ăla da care vorbirăm noi mai devreme? Habar n-ai!

– Așa e șefu' că io nu trebuie să știu toate căcaturile, doar am consilieri pe probleme...

– Bă, să știi de la mine că e la mama dreacu' da n-ajungi acolo decât cu avionu' ori submarinu'! Ai idee e cât costă un bilet la submarin? Înnebunești bă, nu alta! Deci...

– Deci cinci sute de mii și rămânem prieteni, daaa?

– Vergică, eu știu că ești mai greu de cap și nici țineră de minte nu ai! Și eu cu ce mă duc la Viena? Cu toleu? Și poate vrei să stau în gară cât îmi face ăla dantura? Pavele! Drujbă!

– Nu șefu', stai nu te grăbi! Ce zici de cinci milioane?

– De lei!?

– Ai, bre, ce noi suntem la ghișeu de salarii! Euro!

– Ei, așa mai merge!

– Uite, îți-i trimit acum prin transfer bancar și mă duc la muncă, că destul am fost stresat astăzi!

– Hai că-mi plăcu bancu' cu transferu'! Adică, băi idiotule, să ia urma banilor orice șmecher din bancă și după aia să ne țină cu ouăle în chește! Hai că ești și prost! Fii atent aici cum facem! Vii mâine dimineață la minister cu o servietă d-ăia dă fițe, diplomat, în care ai suma și să nu te pună dracu' să bagi cine știe ce dispozitive de urmărire în ea! Banii și atât! La intrare te întâmpină Pavel și, conform protocolului, te ajută să cobori luându-ți servieta. Apoi intrați în minister și vă vedeți fiecare de treaba voastră. Hai să te conduc nu cumva să te omoare Pavel tocmai acum când am reușit să te luminez!

– Da' șefu' să mor io ești tare bre! Nu mai am bani nici să cumpăr ghetuțe copilașilor, da-nvățai meserie nu glumă!

– Lasă că nici copii nu ai, iar banii ăștia îi scoți doar în trei zile din pompele alea de combustibil pe care le-ai trecut pe numele nevestei-tă! Ți-am spus că mă crezi cam prost da' nici eu n-am ajuns prim-ministru împărțind găleți și pixuri golanilor ca să mă voteze!

Din vorbă în vorbă, cei doi traversară biroul și se despărțiră ca doi buni prieteni strângându-și mâinile. Ciudat! Pe fața de obicei inexpressivă a secretarului se putea citi acum o mare dezamăgire, un fel de tristețe iremediabilă.

– Pavele, vezi că ți-a lăsat domnul ministru niște mulțumiri pe masa din camera mută, iar mâine ai o misiune de mare importanță!

– Am înțeles! Voi rezolva, răspune el scurt și clar apoi trimise cu multă discreție materialul înregistrat din „camera mută” spre adevăratul său serviciu.

Anda TOMA

Cocoficuri pentru minți jucăușe

UnȚarm îi spuse unei Mări:
„Când te-am văzut, m-a trecut un fiord!”

Ăștia de la tehnică medicală ar trebui să aibă o secțiune specială de produse pentru artiști. De pildă: Orteză Papadat-Bengescu.

Un Proton ședea de vorbă cu un Electron. Protonul îi spuse entuziasmat Electronului:
„Gândurile pe care le ai devin realitatea ta. Deci gândește mereu pozitiv!” Și atunci Atomul s-a dezintegrat.

Vă rog să mă credeți că în fiecare zi Îl implor pe Dumnezeu să facă ceva ca să-mi fie recunoscute eforturile. Pentru prima oară, azi mi-a răspuns rugilor:
„Pentru numele Meu! Dar depune unul!!!”.

„Cei de la iluminare spirituală” sunt la fel de neserioși ca orice firmă de iluminat. Am făcut cerere de mai bine de douăzeci de ani ca să mă branșeze la rețea și nu au mai venit.

Depune numai acum un jurământ fals în instanță și poți câștiga un sperjur de două persoane!

Relația cu copiii se rezumă la două sezoane: „nu vor să mai plece” și „nu vor să mai vină”.

Chips-urile au data de valabilitate mult mai lungă decât valorile, credințele și idealurile oamenilor de azi.

Am renunțat la antibioticele și hormonii din puii hrăniți cu concentrate! Am trecut pe fructe și legume cu pesticide și pește de crescătorie. Deja simt că mă hrănesc mai sănătos!

Liderii politici sunt acuzați că nu mai pridesc cu luatul. Totuși, nu-s chiar așa hapsâni. E o chestie pe care mereu o împart, iar în ultima vreme, chiar din ce în ce mai mult: societatea!

Oamenii grăbesc timpul și apoi se vaită că el trece prea repede.

Energia electrică s-a scumpit așa tare, încât nici nu ne mai permitem să ne tragă curentul.

Uneori, nu-i mai vedem pe ceilalți de noi înșine.

Românii s-au băgat de voie de nevoie în atâtea rate, credite și obligații, încât a fi patrioți, spirituali, omenoși sunt doar alte datorii de care nu vor să mai audă. Cui îi mai arde de alte împrumuturi?! Suntem deja înecați în datorii!

Ori de câte ori ascultam concertul «4'33"» al lui John Cage, vecinii îmi băteau în calorifer. Vorba lui Dinu Săraru: „Niște țărani!”

Paradigma labirintului a fost explicată într-o mie de chei, care de care mai creață. Părerea mea este că Tezeu suferea de vertij (doctorii îi mai spun și „labirintită”).

Probabil cheia succesului este să crezi o polaritate. Fă în așa fel să plăci unei jumătăți de public, în timp ce o iriți pe cealaltă.

Nu angajați un arhitect psihotic. Vă dați seama că v-ar putea construi un „psiho-patio”? Nu e de glumit!

Am auzit că ăștia injectează puii, portocalele, tot. Nici nu știi ce mănânci. Cui să ne mai adresăm? La cine să apelăm? Cică și vaccinurile se injectează! Chiar nu-i verifică nimeni? În ce țară trăim?!

Un purice ofta în iarbă: „Mi-e dor, mi-e dor de frații mei din Labrador!”

Am un pickup cu hernie de disc.

Nu trebuie să fii cardiolog ca să îți ascuți mai des inima.

Legende spun că vine Moș Ene pe la gene. Nu știu la voi cum e, dar la mine a venit o dată și bine. Direct la genele care controlează enzima ce induce somnul.

Cu cioara văcsită

Cioara vopsită – un subiect destul de incorect politic, dar care trece neobservat datorită nuanțelor (de vopsea).

Treaba pare simplă, da' nu e. Cioara trebuie decolorată chimic înainte de vopsire. După nenumărate vopsiri, are penele arse, subțiri, fragile, dar se ține mândră, cu o atitudine înfioată. „A fi sau a nu fi”, dar ea chiar nu este ceea ce pare și uneori chiar îi iese bine.

O pasăre inteligentă, longevivă, cu un simbolism interesant, a picat în această țopărlăneală a smăcuiirii. Bănuim că o face înadins, ca un maestru buddhist viclean, care te calcă pe nervi pentru a-ți testa răbdarea, umorul și inteligența.

În final afli că te situezi într-o iluzie. Nu mai pui ciocul la orice. Simțurile ți se ascut, decapezi mental cioara, care în final îți devine daimon și, poate, chiar zburătoare psihopompă.

Craaaa!

(A.T.)

Monolog din viitor

„Înainte mâncam tradiționalele dulciuri cu emulgatori ambalate frumos, stăteam toată ziua la calculator și eram mai fericiti, mai sănătoși. Nu știu unde se va ajunge cu tabletele calorice și biocomponentele! Adolescenții de azi își doresc de Crăciun un al treilea ochi bionic pentru o experiență spiritual completă. Unde se va ajunge?!”. (A.T.)

Două lesbiene au divorțat după ce au realizat că formula lor de căsnicie n-are nici un sens dacă nu poți să-i zici copilului: „Semeni cu tac-tul!”.

Via e în urmă cu trei săptămâni. Unii spun că e „din cauza” încălzirii globale. Alții spun că e „datorită”.

Nu cred că există mâncare tradițională românească. Și chiar dacă ar exista nu ai avea cum s-o mănânci. Pentru că mâncarea tradițională românească se mănâncă între ea și de-asta.

Nu știu ce părere are Protagoras, dar unii oameni sunt lipsa de măsură a oricărui lucru.

În România se fentează atât de multe legi, încât încep să îmi fac griji pentru gravitație, pentru legile lui Arhimede și ale lui Newton, pentru legea conservării energiei și altele asemenea.

Adevărul Ultim stinge lumina.

Cu Ajunu'

Mergeam pe stradă alene. Un decembrie neobișnuit de cald. O seară limpede și umedă cum obișnuiau să fie odinioară începuturile de primăvară. Norii rozalii se spărgeau în apus, desvelind un cer senin, curat. Umbrele se adunau, totul prindea nuanțe violet. (Nu, fără: apostoli în odăjdii violete, nu mai aberați!). Aer proaspăt amestecat cu fum de la hoarne care mirosea a gioarse puse pe foc și a lemn dulce. Case vechi, frumoase, care își făcuseră veacul și menirea, se dărapăneau tăcut, greoi, melancolic. O parte din vecinii au murit, alții noi au cumpărat recent. Lucrurile se schimbă. Vremelnicie, alea alea.

Cât de săcătore erau tradițiile și discuțiile repetitive, orizontul de veșnice așteptări care nu-și ieșeau din tipar neam... Vremurile în care toți făceam baie în aceeași zi, așteptam Cerbul de Aur și Steaua la Mondiale, ne îmbrăcam la fel, mâncam aceleași lucruri și povesteam aceleași faze din același film urmărit cu o seară în urmă. Era enervant, dar previzibil, confortabil, părea sigur.

Individualismul de azi a adus foiala, schimbările rapide, update-urile, zoreala, nesiguranța, neliștea...

Aud soneria telefonului. Primeam notificări. La să văd. La, la, la, pam, pam, aha, da, cine o fi și ăsta, nu cunosc, cineva a răs la o postare de-a mea mai veche și îi hopaaa: notificare de la o parohie din sat. Anunță când trece cu Ajunu'. Primele familii sunt tăguite, acolo unde a mers; cei care nu au cont au fost doar menționați. Totuși, iată, ceva ce s-a păstrat. Se merge cu Ajunu'. Chiar dacă o pomește cu o s'tământă avans. E de înțeles. Nu mai sunt zăpezile de altădată, când taica popa făcea tot satul într-o zi. Timid, dar evoluează și biserica. Deși tehnologia e unealta diavolului, se pare că ar aduce unele beneficii credinței. Până la urmă e o artă să lupți cu dușmanul folosindu-te de armele lui.

Oricum, următorul nivel va fi ca, la finalul ritualului, biserica să tăguască pe cei care nu au deschis. Comunitatea trebuie să-i afle pe cei care trădează jocul. Iar pentru că parohia trebuie să facă tot ce îi stă în putință ca să nu măie zone neprimenite de agheasmă, va stropi din drone trimise deasupra bățăturilor care nu-și deschid poarta. (A.T.)

LA VREMURI NOI

Acum, la început de iarnă,
umorul cată și mă cheamă,
de ce e cerul nalt și trist?
COALIȚIA dansează twist.
E necesară o schimbare?
Să punem taxă și pe soare,
impozit pe asteroizi,
abia scăparăm de covizi.
De pensii ce să mai vorbim,
ne spune mâine domnul prim,
că fără fum și fără rang
nu se anunță un BIG BANG.

RAPSDIE DE IARNĂ

MINISTERUL lui BUDĂI
ce vrăjește pensile,
VERGILICĂ prin odăi
stinge-n voie lămpile.
Avem mulți politicieni,
poligloți cu titluri,
ei există, vrem, nu vrem,
ne oferă clipuri.
Sănătatea ne-o păstrăm,
DUMNEZEU cu mila,
are grijă, nu-ntrebăm,
doctorul RAFILA.
CĂCIU, CIUCĂ, câți or fi,
ei ne au în seamă,
și în SCHENGEN de-om pofti,
n-avem nici o teamă. (B.M.M.)

Boris M. MARIAN

DISPARIȚIA UNUI POLITICIAN

Povestea e foarte simplă. Cu o mină pioasă câștigi o broască râioasă. Amicul a plecat de mult, trăim într-un tărâm ocult. Aveam un amic A. care spunea despre un coleg al său că minte și când vorbește. Păi altfel, cum? Scriind, e adevărat. Ce spunea A. s-a adevărat. Omul pe care îl amintea, pe nume B. a murit fulgerător într-o noapte. Ne-am adunat la înmormântare luni. Am plecat triști cu toții. A doua zi, marți, pe cine văd la serviciu? Pe însuși B. Ai văzut? Exclamă A. Minte și când moare. N-ai murit? Îl întreb eu pe B. Nici vorbă, au mințit unii. Eu am lipsit că am avut probleme cu buletinul.

După câteva luni mi-a spus același lucru – nu avea acte, buletinul lipsea. Nevasta îl părăsise, el nu mai exista civic. Vecinii îl numeau dezgropatul. Se zvonea că își mâncase părinții. El era autorul acelei aberații că morții nu-și pot controla mirosul. De la serviciu nu-l puteau da afară că nu avea acte. Nu se putea transfera nici în altă parte. Nu putea pleca nicăieri, nu se putea recăsători. Era singur, nu mai făcea nimic, se plimba, citea, înota la bazin. Se ferea de prieteni. Nu era nici omul invizibil al lui Wells. Femeile îl doreau, dar el avea o

inapetență pentru iubire, se asemana cu Stendhal, Vigny, Voltaire, Kafka, Ceaikovski, Swift, Rousseau, Kierkegaard, Delacroix. Adică nu putea să iubească fizic, era un caz de metempsihoză. L-aș fi ucis cu cuțitul, ca să verific existența lui, dar mă temeam. A simțit și el. Nu încerca, mi-a spus, riști chiar să reușești, dar te paște o condamnare grea. Au trecut mai mulți ani, eu mă ocupam cu scrisul. Am primit un

telefon, cam la cinci ani de la ultima noastră discuție. Ce faci, mai trăiești? De ce nu, mi-am găsit și actele, dar nu mă pot regăsi pe mine, am impresia că nu mă vede nimeni. Vino și spune-mi adevărul. Am mers la el cu viteză cosmică. Eram curios. Ușa apartamentului său s-a deschis, o voce mi-a spus – intră, te rog. Dar în spatele ușii nu era nimeni. Auzeam slab o respirație normală.

Poveste din U.E.

Ion, european sadea, din România, avea un fiu - Grigore - și avere multă: oi, capre, boi și vaci. Avere creștea pe măsura muncii lor, dar Grigore nu se mai însura, deși trecuse bine de 30 de ani. În zadar îl tot ruga bătrânul Ion pe Grigore să-și găsească o fată pe care să i-o aducă noră în casă. Nu se însura și pace...

Veni, în cele din urmă, o zi când lui Grigore îi ieși un porumbel pe gură:

– Tată, gata, a venit vremea să facem nuntă!

– Mi-ai luat o piatră de pe inimă, băiete! Voi tăia doi viței, zece oi și dau cep butoaielor! Mare bucurie mi-ai adus! Credeam că voi muri și nu te voi vedea însurat! Da, ia spune tu lu' tata, cu cine, cine-i fătuca! S-o pupe tata pe ea! Cum o cheamă, de unde e?

– Tată, eu îți spun cine e, da să nu te superi! Să nu cumva să nu-mi dai voie, că îmi pun capăt zilelor!

– Doamne sfinte, ce zici tu, măi, băiete, cum să nu fiu de acord? Ție să-ți

placă! Hai, spune, cum o cheamă, cine e?

– Vasile îl cheamă, tată! Vasile de la capătul satului! Mor după Vasile! E dragostea mea! Viața mea!

Nea Ion se făcu negru la față ca tăciunele din sobă.

– Așa ceva nu se poate, mă faci de râs în sat, m-ai nenorocit...!

– Tată, vrei să mă vezi însurat, sau în sicriu?

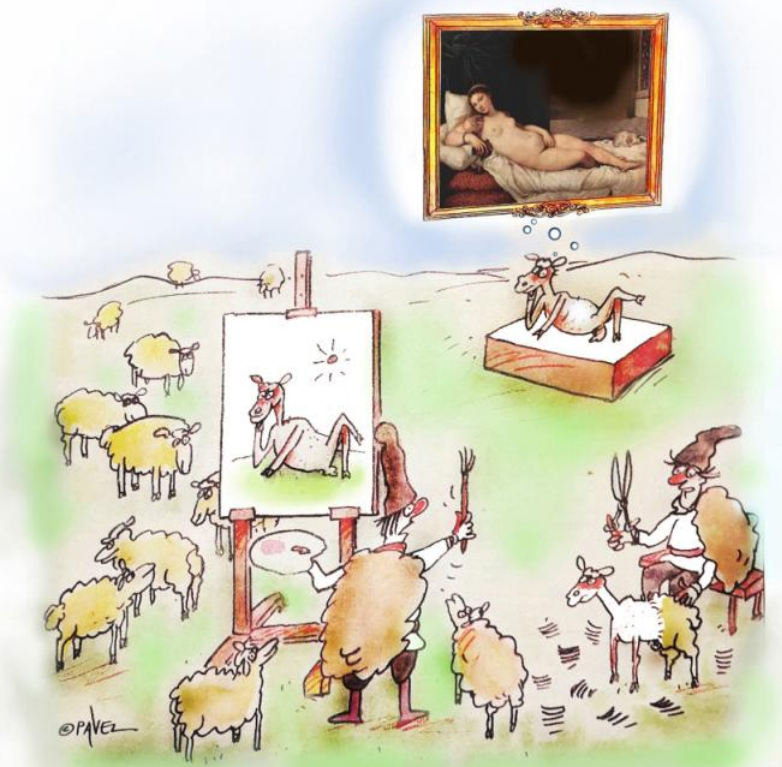
Nunta a venit! Mare veselie... Nuntașii europeni dansau... Care cum se nimereau...

Numai nea Ion stătea în capul mesei, cu mâna înfiptă în bărbie, supărat, supărat și iar supărat. Toată noaptea nunții a stat pe gânduri... Lumea se întreba la ce anume s-o gândi nea Ion...

Lui nea Ion nu-i dădea pace o întrebare:

„Ce-oi fi eu la nunta asta? Socru mare sau socru mic?”

(G.M.)

SUPERSTIȚIE

Pe strada mea a apărut un câine
Ce latră a pustiu de-o săptămână,
E-un ciobănesc cum vezi doar pe la stână,
Hrănit cu mămăligă, zer sau pâine.

Spre-altundeva plecarea și-o amână,
Răbdare am, că poate pleacă mâine,
De nu, m-am hotărât pe loc, poimăine
O să mă duc spre el c-o joardă-n mână.

Dar îmi retrag ideea de lovire,
Fiind și superstițios din fire,
Că poate e un semn trimis de Domnul.

Deci, iau un os, i-l dau, stau pe-o banchetă,
Chiar de e noapte, nu mă prinde somnul...
În schimb, m-a prins lășosul de manșetă!

(Vasile LARCO)

UMOR EVREIESC

Un rabin este invitat să țină un discurs într-o sinagogă. Vine rabinul, se așează pe locul lui de frunte și tace. Toți se uită la el și el tace. Un enoriaș se apropie de rabin și-l întreabă:

– De ce nu începi să vorbești?

Răspunde rabinul:

– Am uitat dinții acasă.

Fuge enoriașul acasă la rabin și-i aduce protezele. Atunci începe rabinul discursul și vorbește, vorbește, o oră, două... Se apropie de rabin enoriașul și-i spune:

– Este tare târziu, te rog termină.

Răspunde rabinul:

– Ce să fac! Mi-ai adus din greșeală protezele soției...

Ștrul, soldat în armata israeliană. Într-o zi, se prezintă la comandant și-i predă un tanc inamic în perfectă stare de funcționare...

Ce mai captură, primește o săptămână de concediu ca recompensă. Două zile după concediu, se prezintă iar la comandant cu un nou tanc în stare și mai bună... Comandantul, mirat, îi zice:

– Măi Ștrul, îți dau concediul, dar trebuie să-mi spui cum ai făcut...

– Păi, simplu. M-am dus la linia de demarcație și am strigat:

– Ahmed, vrei concediu?

– Da.

– Atunci hai să facem schimb de tancuri...

Îlțic și Ștrul își povestesc visele:

– Se făcea că mi-a venit poftă de borș – zice Îlțic. Am pus carnea la fiert și fuga în piață după mărar, dar de unde? În piață nici un fir de mărar. Atunci am luat avionul și am plecat în Canada după mărar.

– Fleacuri, zice Ștrul. Să vezi ce vis am avut eu! Se făcea că dormeam și aud un ciocănit în ușă. Deschid și cine

crezi că-mi cade de gât? Claudia Cardinale! Claudia, auzi? A fost o nebunie. La despărțire, mi-a declarat cu mâna pe inimă că este cea mai fericită femeie din lume. Dar abia a plecat și aud alt ciocănit în ușă. Când deschid, să cad jos nu alta. Cine crezi că era? Vechea mea pasiune, Sofia Loren! Sofica, auzi? Deși eram epuizat, dragostea mi-a turnat noi puteri în vine și m-am purtat ca un performer, am iubit-o cu patimă dureroasă pe Sofica. După ce a plecat, am încuiat ușa și se făcea că m-am culcat din nou cu gândul să nu mai dau drumul la nimeni. Dar bătăile în ușă s-au înțepat din nou. Mi-am zis hotărât că nu mai primesc pe nimeni și așa am făcut. Cine crezi că era nenorocoasa? Brigitte Bardot! Dar spusesem nu și „nu” a fost! A insistat ea cu vorbe frumoase, cu gesturi incitante, dar eu am fost incoruptibil și am dat-o afară.

– Dobitocule, se supără Îlțic, de ce n-ai adus-o la mine?

– Păi, de unde să te iau, dragul meu, nu erai plecat în Canada după mărar?

Într-un tren, în America, față în față, un evreu și un pastor. Mirat, evreul îl întreabă: „De ce purtați gulerul cu spatele în față?”. „Pentru că sunt Părinte” îl lămurește pastorul. „Și eu sunt părinte, am un copil, însă nu port gulerul astfel”. „Se poate”, răspunde pastorul, „însă eu sunt Părinte pentru mii de oameni”. „Atunci”, răspunde evreul, „poate ar fi mai bine să purtați pantalonii cu spatele în față”!

Evreul Isaac se afla pe patul de moarte și începe să-și întrebe membrii familiei:

– Sara, nevasta mea, ești aici, lângă mine, în ultimele mele clipe de viață?

– Da, soțul meu, aici sunt, lângă tine.

– Jonas, fiule, și tu ești lângă mine?

– Da, tata, aici sunt.

– Abraham, frățiorul meu, și tu mă însoțești în acest clipe?

– Da, fratele meu drag, și eu sunt aici lângă tine.

– ATUNCI, CINE ARE GRIJĂ DE MAGAZIN???

(Selectie de
Boris M.MARIAN)

J Un medic chinez nu-și putea găsi de muncă în SUA, așa că a deschis o clinică privată. La intrare a afișat un banner pe care scria: „Tratamentul costă 20\$, în caz că boala nu va trece, vă vom returna 100\$.” Un avocat, considerând o bună ocazie de a face rost de 100\$, intră în clinică.

O **B** **Avocatul:** „Mi-am pierdut gustul.”

Chinezul: „Soră, adu medicamentul din cutia nr. 22 și picură-i pacientului în gură 3 picături.”

Avocatul: „Ptiu, este benzină!”

Chinezul: „Felicitări, v-ați recăpătat gustul, vă costă 20\$.” Plătește iritat avocatul și pleacă clocind o răzbunare... Vine înapoi a doua zi.

Avocatul: „Mi-a dispărut memoria, nu-mi mai amintesc nimic.”

Chinezul: „Soră, adu medicamentul din cutia nr. 22 și picură-i pacientului în gură 3 picături.”

Avocatul, enervat: „Nuuu, că acolo este benzină... mi-ați dat și ieri.”

Chinezul: „Felicitări, v-ați recăpătat memoria, vă costă 20\$.” Avocatul, gata să plesnească de nervi, plătește cei 20\$, dar se întoarce a treia zi pentru a recupera banii.

Avocatul: „Am o vedere foarte proastă, aproape că nu pot să văd nimic.”

Chinezul: „Din păcate nu am nimic pentru tratarea acestei boli. Pofțiți cei o sută de dolari.” Avocatul, fericit, ia bacnota, dar... când se uită vede că-i de 20\$...

Avocatul: „Dar... nu sunt decât 20 de dolari!”

Chinezul: „Felicitări, v-ați recăpătat vederea, vă costa 20\$.”

(banc selectat de Gabriel DRENEA)

EPIGRAMA

POETULUI ALEXANDRU DUMITRU

Cu dragul meu poet Dumitru
La pescuit am ținut pasul
Fiind concurs, i-a zis arbitru
Că cel mai rău stă cu carasul...

CRITICULUI MEU

De scrisul tău o să rănească
Inima mea blândă și pură
Eu te blestem să te iubească
O babă fără dinți în gură”

UNUI JUNE SCRIITOR PUDIC

Plesnea, fierbea de bărbăție
Mireasa goală-puşcă cerceta
Doar i-a zis mama: *Trebuie să fie!*
O gaură, pe-aici, pe undeva!”

UNUI SCRIITOR PLIN DE TALENTE

Chiar de va folosi pseudonimul
Și se va etala polivalent
Noi toți vom recunoaște individul
Prin evidenta lipsă de talent

(G.M.)

Zgubilitice

Adrian BUCURESCU

PUIUL DE MĂMĂLIGĂ

Cine piule fierbinte
Și nu-i nimeni să-l alinte?
Puiule, să fii cuminte!
Viața merge înainte.
Mama ta, Mămăliguța,
Doar ea ne-a salvat, drăguța,
Așteptând ca Penelopa
Să se-ntoarcă Europa
La neamul de opincari
Cu catrințe și ȋtari.
Iaca, lelea Mămăligă
Se cam supără și strigă:
-Europo, ești fudulă
Și te dai prea mare sculă,
Dar fără noi ești beteagă.
Europo, nu fi bleagă!
Auzind acestea, nene,
Puiul s-a umflat în pene
Și-a zburat la Reykjavik
Și-a jucat la loz în plic,
Iar din banii câștigați
Trăi ani îndelungați
Și-nfruptându-se cu pește
N-a mai știut românește,
Ba, mai rău, îl durea-n freză
Și-njura în islandeză
Fără pic de-accent natal.
Halal, puiule, halal!

Morala: Mălăieș
În călcăieș.

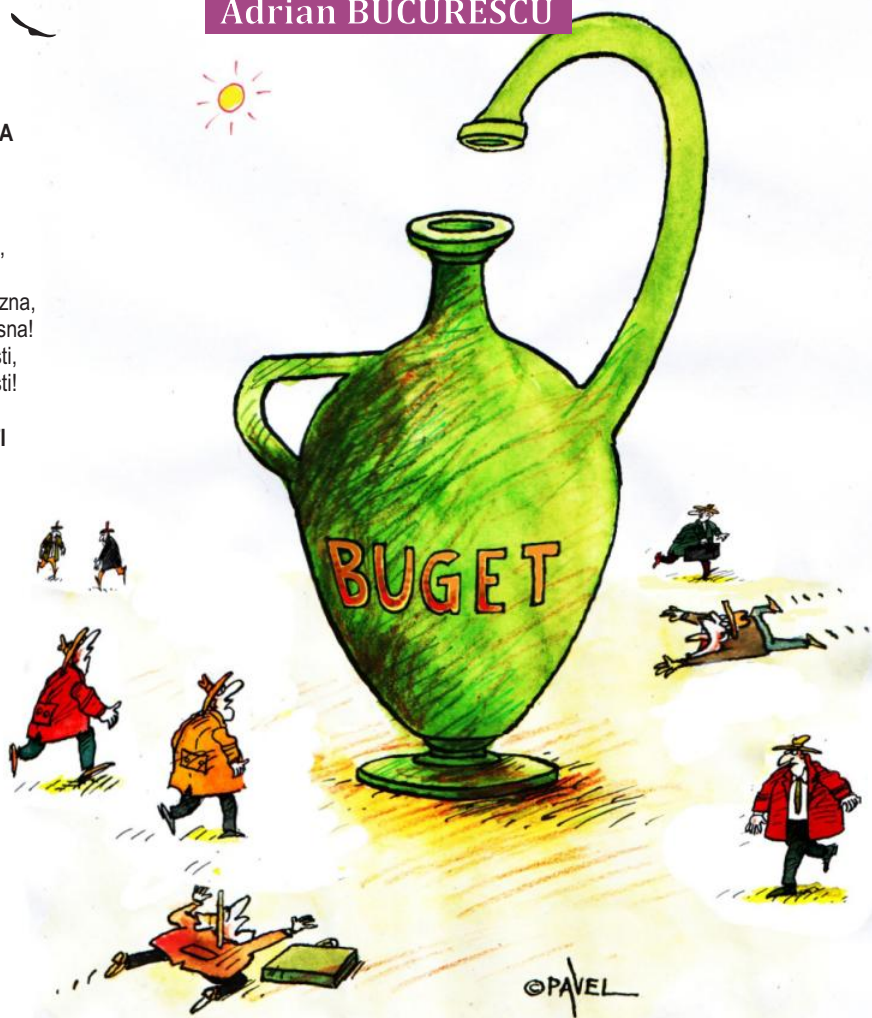
AȘA GRĂIT-A ZARATHUSTRA

Așa grăit-a Zarathustra,
Când datu-s-a huța cu lustra:
- Nietzsche o masă fără pește,
Căci mămăliga prăpădește.
Nietzsche-n Harghita s-o iei razna,
Nietzsche te-ascunde în Covasna!
Nietzsche-n Ploiești să te pitești,
Nietzsche-n Pitești să te ploiești!

VIDEOCLIP CU DETERGENȚI

Nea Alecu pe balcon
Tunde oaia cu breton.
Și berbecul ce zicea:
- Cam profiți de oaia mea.
Cu plete-i stătea mai bine,
Acum zici că-i oarecine.
Nu poate să-și lase coade,
Nici fundițe să-și înnoade.
Cum s-o iau la discotecă,
D-apoi la cinematecă?
Așa cum e coafată
Zici că e prostituată.
Și berbecul supărat
Foarfeca a înhățat
Și l-a tuns pe-Alecu zero,
Apoi l-a spălat cu DERO.

Reclamă:
De-l spăla cu ARIEL,
Ți-era și mai drag de el.

Const. MIU

De revelion, unii umblă cu capra. Alții, tot anul, cu CIOARA VOPSITĂ. Pe aceștia din urmă, noi îi vom scoate din anonimat, căci, nu-i așa, Cei din urmă vor fi primii! Asta ne propunem! Până acum, poporul a fost mințit cu televizorul... Deviza noastră este: UMORUL SALVEAZĂ POPORUL!

BLESTEME

Nu se mai știe de când clocea sămânța ocarei! Dacă tot se apropia intrarea în noul an, era un bun prilej de a vedea în sfârșit puii pe care avea să-i scoată pe gura ei spurcată...

Primul puiut ce avea să-l lepede pe piața face boock l-a îndreptat către coafeza care a tuns-o în aprilie și, de atunci, - se văicărește clienta - nu i-a mai crescut părul.

- Oricum, nu voi înțelege niciodată de ce când se apucă una de tuns vârfuri, după ce urmează să te căprească pentru următoarele 8 luni (evident, tu nu știi încă), se apucă să-și verse și viața sentimentală în capul tău! Îi spunea doamna Zurly Marțafai unei amice, pe care o invitase la mall, la „o gură de cafea”.

- Cum ai suportat, dragă, a remarcat amica, să-și verse frustrările despre bărbatul infidel, prins cu soră-sa, în timp ce se dădeau în bărci?

- Crezi că așa fi putut s-o contrazic, dacă ea avea foarfecele în mână?... Am dat și eu din cap, ca măgaru', când urcă dealu'...

- Și ea... ea cum s-a comportat?

- A strigat să nu mă mai mișc, ca să nu mă ciuntească... Auzi, ce tupeu, să ȋpe la mine!

- Chiar așa: cum își permite, după ce că ȋți varsă în urechi toate lăturile căsniciei eșuate?!

- Dă-o dreacu'!... Dar-ar falimentu' peste ea!... Că al' ceva nu mai are: casa și mașina le-a vândut golanu' de bărba-su, ca să aibă cu ce întreține fufa pe care o pompează!

- Și aia ce de lipitoare e!

- Știi tu motivul pentru care mai mereu am părul lung în poze?

- Nu. De un' să știi?... Ia, luminează-mă, că doar ȋți sclipește mintea!

- Pentru că rar am găsit coafeze fericite!

- Io credeam că ai perucă...

- Ai, că poate vrei să te blestem și pe tine!

- Ce, crezi că io-s ca toți ȋpărlanii care întreabă de ce porți iarna ochelari de soare?

- Daaa, dragă, ce mărani pot fi!... Nu mai au loc de ochelarii mei de soare!

- Decât să-nrebe, mai bine găseau o explicație, cât de cât logică...

- Crezi că există?

- Păi, poate că vrei să maschezi vânățiile de la ultravioletele aplicate de soarele vieții tale...

- Să dea în sărăcie, dar nu se jenează cu iubitele lor ale căror sprâncene se șterg la primul duș când își aduc aminte să se despăduchieze sau la primul șervețel demachiant, când își aduc aminte să-și demachieze 95% din frumusețe.

- Că bine zici, fato!

- Să cadă în anonimat orice jumătate de femeie tatuată, lipită de cealaltă jumătate de femeie găurită, care cântă cu jumătate de voce găuită și cealaltă jumătate de voce tehnologizată și care folosește diminutivule ca să pară feminină, strigă cu năduf Zurly Marțafai.

- Ai puiuța-drăguța, să ne cărelu' de-aci, că se uită lumea cruciș la noi!

- Arză-i-ar focu' de curioși șășii!

- Uite-așa a dat-o gata Pe Fifica mea, zăltata. Iac-așa îi recita Din poeți moderni, sadea!

Iar în cercul lor de dive, Ce mănâncă doar andive, Doar în versuri se discută! Nu-nțelege orice tută

Ce-a vrut să spună poetu', Care face pe discretu', În poemul filosofic Cu discursul lui esopic!

Cum se uită-n crăci o curcă, Așa Fifi se descurcă La ședințe de cenaclu, Unde bea doar lapte acru,

De când i s-a aplecat, Iar ea n-a mai apucat Să citească tot poemu', Că lumea făcea ca trenu',

Care nu oprește-n gară, Căci nu urcă, nici coboară Făt-Frumosul din poveste Și îi joacă numai feste

Chiorului de căpcăun. Călărind un cal nebun, I-a dat mamă de bătaie Cu un buzdugan de paie...

CANACLU

„Vrei tu să fii grădina mea
De zarzavat și catifea,
Să paști în vole și să zburzi
Pe sub umbrele de duzi?”

Nervul

Nervul

Nervul

(Fratele cel mic vine în vizită la fratele cel mare care locuia singur în casa părintească)

– Frăţioare, ce să-ţi spun, mă bucur că am trecut pe la tine! Te văd bine, sănătos şi pus pe lucruri mari. Nu e de ici de colo să ţii o gospodărie cu ograda plină: doi boi, un cal, o vacă şi viţel şi atâtia porci, pe deasupra. Cred că ţi-e destul de greu să stai singur în calea atâtor animale!

– Sigur că nu-i uşor, frate, dimineaţa la cinci sunt în picioare şi rareori pun capul pe pernă înainte de zece seara. Da' nu mă plâng! Cred că munca asta mă ţine bine, sănătos şi vânjos!

– Vânjos? Văd că eşti destul de vânjos! Asta mă duce cu gândul la femeie! Ce-o fi în capul tău de nu-ţi găseşti şi tu o femeie! Ai treizeci de ani de-acuma, ce mai aştepţi, nu ştii! Caută, mă, frăţioare, una, pe-aici prin sat şi adu-o acasă!

– Zici tu, frate, da n-am eu timp să mă gândesc la din astea! Am atâtea pe cap!

– Azi nu te gândeşti, mâine nu te gândeşti şi ai să ajungi bătrân şi singur! Chiar nu ieşi şi tu prin sat, n-ai pus ochii pe nicio fată?

– Este una care-îmi tot calcă ograda, da nu e de mine!

– Adică de ce nu e de tine? Cum e? Urâtă, ştirbă, chioară, ce are?

– Eh! Pe naiba! E frumoasă! Blondă!

– Ei, nu zice, că-mi dau palme! Şi de ce nu te-ai dat la ea?

– Cum să mă dau la ea? Lumea prin sat mă ştie de om serios...

– Bă, frate, aici nu e vorba că eşti serios sau nu! Trebuia să te dai la ea, poate ţinea treaba şi gata!

– E prea tânără frate, n-am avut curaj!

– Cât are, mă, frăţioare?

– Cam optişpe, nouşpe, nu ştiu, dar oricum, până în douăzeci!

– Aoleu, frăţioare, numai bună! Fraiere!

– Zici tu, dar nu-i chiar aşa! Dacă mă refuză?

– Ce să refuze, mă? O luai şi tu pe departe! Nu hodoronc, tron! Mai întâi te uitai aşa frumos spre ea, un pic de zâmbet discret! Ia! Ia! Uită-te puţin spre mine! Vezi? Cam aşa! Şi ea dacă începea să strălucescă, să-i lucească ochii, gata, ai pus-o!

– Bă, frăţioare, ţie-ţi pare floare la ureche, da eu arăt ca naiba, dacă-aş fi încercat să râd, sigur vedea fata că n-am dintele ăsta din faţă, se speria! Nu merge!

– Ei, nu merge! Merge! Trebuia să încerci! Dacă nu încerci, n-ai de

unde să ştii ce este în capul unei femei!

– Ştiu, frate, dar îmi lipseşte îndrăzneala, mă blochez şi gata!

– Hai că eşti chiar tăntălău! Ai să rămâi singur la bătrâneţe în hudubaia asta de casă! Şi fata ce-a făcut?

– Fata îmi tot zâmbea şi eu suceam capul în altă parte! Mă tot făceam că am treabă prin curte... Da, să vezi ce s-a-ntâmpat!

– Ce?

– Într-o seară m-am trezit cu ea la uşă, în camera unde stau!

– Aoleu, bun tare frate şi, şi?

– A intrat!

– Normal că a intrat, doar nu era să-i închizi uşa în nas, tăntălăule! Şi blondă, şi tinerică, ha, pomană, frate! Şi? Ce-ai făcut?

– Avea casetofonul în mână, era sărbătoare, era duminică seara!

– Hai că mă iau căldurile, zi mai repede, ce-ai făcut?

– Ce să fac? Stăteam lungit în pat, cu mâna sub cap, cum stau eu de obicei când vreau să mă odihnesc!

– Cum adică, stăteai aşa lemn, nu te-ai mişcat şi tu, nu te-ai ridicat în capul oaselor!

– Aproape m-am blocat, frate, nu mă aşpteam să vină la mine în casă! Ea stă mai sus pe uliţă, la vreo patru case mai sus!

– Las-o, mă, unde stă! Asta mă interesează pe mine acu? Zii ce-ai făcut? Ea ce-a făcut? Cum s-a-ntâmpat totul!

– Ce să se-ntâmpale?

– Aoleu, tu mă bagi în boală pe mine! Cum adică, mă, ce să se-ntâmpale? Ce-aţi făcut în continuare, mă interesează!

– Ea s-a aşezat pe pat, la picioare!

– Cum la picioare?

– La picioarele mele, ştii că am patul mare, era loc! Mi-am tras şi eu un pic picioarele ca să-i fac loc!

– Aşa! Aşa! Normal! Să stea fata! Şi? Şi?

– A pus casetofonul pe pat rezemat de perete! Şi a pus muzică! Muzică din aia populară, cred că pe Dolănescu l-a pus, după cum cred eu!

– Lasă-l dreacu' pe Dolănescu! Crezi că asta mă doare pe mine acu? Tu ce-ai făcut?

– Ce să fac? Ascultam...

– Aoleu, cum adică ascultai, mă frate, cum ascultai? Atât? Ascultai şi gata?

– Păi, ce era să fac?

– Cum ce era să faci, tăntălăule? Să te ridici dreacu'

odată, să o apuci de mână, să faci ceva, nu? Ce-ai făcut?

– Ea se tot băţia în ritmul muzicii! Uneori se uita spre mine şi râdea!

– Normal, mă frate, şi tu? Tu ce făceai când ea râdea la tine?

– Am zâmbit şi eu foarte puţin, de teamă să nu iasă la iveală dintele lipsă!

– Asta te interesa pe tine atunci? Dintele lipsă? Uf! Mă ia cu năduf! Ea râdea la tine şi tu te gândeai la dinţii din gură! Şi? Pe urmă?

– Pe urmă, a pus o mână pe mine!

– Văleu, aşa, aşa, mură-n gură ţi-a dat, tăntălăule! Unde a pus mâna, unde, unde?

– Cam pe-aici, chiar deasupra cizmei, că nu-mi lepădasem cizmele, încă!

– Şi? Ce-ai făcut?

– M-am ridicat în capul oaselor!

– Aşa, mă frate, că mă luase nervii, stăteai ţapăn ca boul în jug! Ce naiba! Şi, şi, ia zii, acu-i acu! Tu cum ai luat-o şi cum au mers treburile în continuare?

– Mi-am scos cizmele!

– Bravo, mă, hai că-ncepi să semeni cu fratele tău! Mie nu mi-a scăpat nimic, mă, atunci când s-a ivit ocazia! Aşa, aşa, ai scos repede cizmele, le-ai aruncat şi gata la pat, doar nu era să te urci cu cizmele... Şi după?

– După, m-am lăsat la loc pe spate, cu mâna sub cap, cum eram mai înainte!

– Nu se poate...! Aşa ceva nu se poate...! M-ai disperat! Mare tâmpit eşti! Şi ea?

– Ea a început să joace, sârbe, hore, ce cânta la casetofon! Se rotea se învârtea, de-i sălta rochia deasupra genunchilor! În centrul camerei!

– Şi tu dormeai, ai? Tu ce făceai în timpul ăsta, nenorocitul?

– Eu mă uitam! Ce era să fac? Dar, stai să vezi! Se învârtea aşa de tare că a ameţit! Şi din vârtejul ăla, a căzut!

– Aşa, aşa, şi tu ai sărit din pat să o ridici, să o iei în braţe, ca să vezi dacă s-a lovit cumva tinerica de ea! Nebunule!

– Nu m-am ridicat! N-am putut să mă ridic!

– Cum să nu te ridici, boule ce eşti! Ai stat aşa fără să-i acorzi niciun ajutor?

– Căzuse peste mine, peste pieptul meu! M-a trezit cu ea pe burtă, frate!

– Aoleu, moooor, frate să ştii că a început să-mi bată inima cam tare! Zi mai repede ce-ai făcut cu ea pe burtă! Hai, zii! Uşurel, spune tot, cum ai luat-o uşurel aşa

– S-a ridicat!

– Cum adică s-a ridicat?

– Păi, cum căzuse ea, uite-aşa, peste mine, cu faţa în jos, pe mine, s-a ridicat şi a rămas cu picioarele răsfricate, unul pe o parte şi celălalt pe partea cealaltă, călare, cum s-ar zice!

– Călare pe ce mă?

– Pe mine, frate!

– Şi? Zii? Şi? Şi? Hai că merge!

– Şi, nimic!

– Cum nimic, mă, spune mă, că uite, curg apele de pe mine! Zii mai repede că-mi vine să-ţi trag una peste măciuca aia de cap sec!

– Se auzea muzica!

– Nu de muzică mă interesează pe mine, băăăă!

– Nu răcni la mine! Se băţia după muzică!

– Şi tu?

– Eu, ce?

– Bă, te omor dacă-ţi trag una, tu ce-ai făcut, mă, în situaţia asta?

– Ce să fac, am aşteptat să se termine melodia! Ştiam sigur că după ce se termină melodia se va da jos de pe mine!

– Auuuu! Mă doare capul! Doamneeee! Tu nu eşti sănătos la cap, frate! Unde eşti Doamne, să-l vezi pe prostul-proştilor! E fratele meu! Idiotul - idiotilor! Îmi dau palme singur! Uite cum m-am înroşit la faţă! Am tensiunea maximă! Plesnesc, nu alta! Zii, mă! Şi a coborât, ai? Ce-a făcut, că mor?

– Da, da, a coborât fata! A mai stat o vreme, şi-a tras ciorapii, că-i cam căzuseră în jos. Atunci i-am văzut picioarele până sus, că avea ciorapi din aia lungi, până sus. Apoi a luat casetofonul şi s-a dus...

– Suflu greu, cred că am astm instantaneu, of, nu mai am aer, frate, dă-mi o cană cu apă că mor! De ce dreacu nu te-ai aruncat pe ea să o..... iubeşti, boule, că era s-o zic pe aia dreaptă?

– Ştiu, frate, dar am avut motivul meu, n-am putut s-o fac...

– Ce te-a reţinut, ce motiv, mă, Ce motiv ai avut tu în aşa situaţie? Ce motiv? Că sunt un car de nervi, nu alta! Zii odată!

– Nu mi-a venit nervul, frate! Nu mi-a venit nervul şi dacă nu am nervul ăla, nu fac nimic! Asta e!

– Auzi, ştii ceva, fac eu ceva pe nervul tău, tăntălăule! Mă duc dreacu' direct acasă la nevastă-mea, să pun muzică cu Dolănescu şi să-mi descarc nervii! Nu mai rezist! M-ai omorât! M-ai terminat!

(G.M.)

Vasile LARCO

DE LA O VORBĂ LA ALTA

* După cum armăsarul nu vrea să fie făcut din nou țăntar, nici papagalul n-ar vrea s-ajungă cioară vopsită, tot așa barza n-ar vrea să încurce odraslele, căciula să se căciulească, fotbalistul nu vrea s-o dea în bară, băcanul, să n-o facă de băcănie, sfecla să n-o sfecelească, iar noi, cu-atât mai mult, nu vrem să mai trăim rău, după atâtea urări de: „Să trăiți bine!”

* De când prietenul la un pahar se cunoaște, de atunci cea mai bună băutură e cea băută de plească și de când e rău cu rău, dar mai rău e fără băutură, de atunci cui îi cântă gâtul dimineața, îi plânge punga seara, dar ce poți bea astăzi nu lăsa pe mâine, căci, ori de bei ori de nu bei țuică bătrână, la bătrânețe, vrei nu vrei, tot dai în mintea copiilor!

* Degeaba-ți bați mereu gura cu el, bătându-l întruna la cap că bate câmpii, că, doar cât ai bate din palme, nu-l faci om de treabă și o să vezi c-o să-și bată, curând, el joc de tine, bătând toba pe la toți că-i bați mereu la ușă, de n-are omul vreme să-și bată covorul ce bate în roșu și nici măcar să-și bată un cui, unde să-și pună pălăria, când s-o bate ziua cu noaptea și află că el se mai și bate cu pumnii în piept că bate recordul în a bate pasul pe loc, iar acum, decât să fi bătut drumul până aici, când bate vântul acesta atât de puternic, mai bine nu ai mai bate apa-n piuă, că-ți bate lumea obrazul!

PORTRET

Țăranu-i harnic, mândru, cumsecade,
În straie parcă-i floarea cea de măr,
Înconjurat de cîste și-adevăr,
Trudește zilnic să adune roade.

În spuma laptelui muls în ciubăr
Vezi fruntea lui ridată în arcade
Vrând taina-mbătrânirii s-o deznoade
Și cum de-i merge traiul în răspăr.

Îl știu: stejarul, bradul și țăpina,
Din viu respect că duce munții-n spate
Își pleacă fagul înspre el tulpina.

Dar sunt azi defrișori mulți, din păcate,
Avizi, ce prind pe alții să blesteme
Că urșii nu au habitat de-o vreme.

SONET DE VOIAJ

Te rog, iubita mea, cu mine vino,
Chiar dacă hotărârea e în pripă,
Tu nu vei regreta nici chiar o clipă,
Căci vei vedea concertul din Torino.

De vârsta noastră nefăcând risipă,
Promit că-ajungem și în San Marino,
Acolo e superbul concertino,
Pluti-vom, deci, pe-a muzicii aripă.

Acasă va veni o coafeză,
Dar și modiste de înaltă clasă,
Vei fi precum Diana de frumoasă.

Iar eu îmi voi alege-o altă freză,
Fiind voiajul nostru de plăcere...
Dar pân-atunci, dă-mi zece lei de-o bere!

Viorel SAVIN

Despre lichele

Omul este sub vremi, vremurile sunt mereu în schimbare, la orice schimbare omul, mai ales cel slab, intră în derută, își pierde greu reperele politice dar ușor pe cele morale: instinctiv își anulează nesiguranța provocând-o pe a celor din jur, - nerespectarea fără pedeapsă a celor zece porunci devenind pentru unii o condiție absolută a succesului în viață.

Indivizii puternici devin exemple de hârnicie, de generozitate pentru comunitate, dar și: bandiți, ucigași, violatori, batjocoritori de cei slabi și de lege, cei mai abili dintre ei ajungând să ne dea lecții de morală și chiar de patriotism, cu perfectă nerușinare.

Succesul (ca și insuccesul) atinge indivizi din toate categoriile și, de cele mai

multe ori, cade în fața unuia sau a altuia, funcție de incontrollable exigențe conjuncturale.

Aparenta absență a siguranței, dispariția nobilei spirit al justiției, atrofierea sentimentului de milă creștină și dezvoltarea în exces a celei filantropice-electorale creează mediul optim pentru ecloziunea lichelelor.

Licheaua este un om fără caracter, un profitor al bune credințe, un ingrat oportunist gata să vândă, pentru siguranța lui de o clipă, un prieten de-o viață.

Licheaua este un netrebnic, o secătură care zâmbește cu fața năclăită de dăruire celor de sus, care-și rănește din calcul egalii, care este neîndurător cu cei de sub el și se recunoaște după... senzația

inexplicabilă de vomă ce-ți provoacă aparenta lui preocupare și seriozitate cu care acționează în public.

Lichelele se dezvoltă în perioadele de marasm social, - cîstea, dreptatea, generozitatea, adevărul... fiind otrăvuri cumplite pentru ele.

Lichelele ne fac viața imposibilă, ne fac să ne îndoim de dreptatea divină.

Așa cum bucuria nu poate fi gustată până la starea de fericire dacă nu am cunoscut durerea, tot așa starea de bine social și de siguranță nu le vom trăi pe deplin, dacă nu vom recunoaște lichelele.

Pentru a le ocoli, - căci de schimbat, lichelele niciodată nu se vor schimba!

(Din Programul de sală al piesei „Ginere de import”)

Constantin PAVEL

UN BUSINESS FERICIT...

După ce a rămas fără job, viața lui Georgică a cărmît-o pe calea pierzaniei. Îi cam bătea vântul prin buzunare. Depresia i-a paralizat personalitatea, mai ales după ce i s-au năruit și speranțele de a se salva la păcănele. A efectuat o vizită de lucru la crășmă, fără să simtă vreo ameliorare. Nevasta-să, Maricica, îl aștepta acasă, de ore bune. Din profil era un fel de scrumbie afumată, mereu încrunțată din cauza dracilor, pe bază de nervi.

Bietul nefericit se îndârjise să intre în casă solemn și autoritar dar din cauza paharelor n-a reușit decât o sprijinire de ușă, într-o rână, precum Turnul din Pisa. Știa că e semn rău dacă scrumbia își ridică o sprânceană și apucă să ia poșeta din cuier. Asta însemna că s-a inflamă țărâța în ea. Ca să scape nealtoi, era necesar să alerge câteva ture în jurul mesei, cu amenințarea poșetei după ceafă. Alergarea s-a încheiat cu bine, Maricica a obosit și a ales în cele din urmă calea unor negocieri. Impasul financiar trebuia depășit, adică trebuia găsită o soluție, ce naiba! Au decis să își ia un răgaz de câteva zile să se documenteze, să lectureze câte ceva, în căutarea unei idei de afacere. Georgică a găsit în bibliotecă o carte cu poezii de Nina Cassian, în altă carte a găsit poezia „Apune tinerețea” de Camil Baltazar, dar nu-l ajutau prea mult.

Maricica a intrat în casă exact când citea balada „Miorița”.

Au rămas nemișcați câteva secunde, după care amândoi s-au privit cruciș,

radiind într-o explozie de bucurie, pentru că le-a picat fisa norocoasă, adică au găsit ieșirea din criză. Vor merge la casa părinților, înconjurată de pașiști, pe care crește traistă ciobanului, unde își duc viața în sihăstrie, buburuzele, încântate de cântecul ciocărilor. Vor construi o stână, vor cumpăra oi și vor practica meseria de cioban.

Dar nu oricum. Vor implementa cele mai moderne câștiguri ale civilizației. Așa au și făcut!

Cu ajutorul unui împrumut au cumpărat o sută de oi și au construit o stână cu panouri solare. Și-au tras internet, gândindu-se dacă nu cumva ar putea paște oile online.

— Dă-o-n gății măsii, Georgică! Dacă plouă? Eu zic să lucrăm part time...

— Nu te isteriza, Maricico! Trebuie să fim ciobani autentici și originali. Nu-i mare brânză. Ne călim dacă vrem să avem satisfacția muncii împlinite. (reținuse asta din niște texte comuniste) Treceau zilele, ba cu soare, ba cu ploaie, unele după altele. Seara numărau firiricii, după ce vindeau brânza, urda sau câte un miel. Găsiseră o afacere! Și-au făcut rost de fluier, așa cum citiseră în „Miorița”. Au constatat că dacă voiau mai mulți miei, pe o melodie din fluier, berbecilor le creștea apetitul sexual. Era mai ușor să le cânte o doină, decât să-i explice berbecului unde se află punctul „G” la vreo curviștină de oaie. Totuși au constatat o rată mare la fătutul oilor vara, când erau tunse. Oile,

fără lână, rămăneau în pielea goală, spre bucuria berbecilor.

Pe internet au găsit cel mai bun magazin de piercinguri online, apelând astfel la un serviciu cu livrare rapidă.

N-a rămas nicio mioară fără piercinguri în nas și urechi. Pentru a crește și mai mult interesul berbecilor, după tunsoare, aplicau oilor și câteva tatuaje.

Cele mai eficiente erau cele cu inimioare... Berbecii erau înnebuniți după tatuaje, coplesind netul cu LIKE-uri. Afacerea mergea ca unsă!

Toată lumea era fericită. Și Georgică și Maricica și oile și berbecii. Seara, în clipele de răgaz, sub lumina lunii, îi păleau meditațiile. „Viața cu turma lor e mult mai lipsită de griji decât cea din marea noastră turmă națională. Ciobanii din Guvern și Parlament, trăiesc în complicitate cu lupii. Uneori cu lupi din rasa austriacă...”

Violeta VASILINIUC STREIDEL (S.U.A.)

Pre-columbieni

Viața ăstora era îngrozitor de rea, însă dacă prin absurd li s-ar fi livrat un om din viitor, să îi ajute, și eu aș fi acela, aș fi absolut INUTILĂ. Da, aș putea să le spun că va veni o vreme când vor avea rășnițe, biciclete, Papa Nicolau, tirbușoane, fier de călcat și unghiere, dar nu aș ști să le spun cum funcționează. I-aș încuraja că există curent electric și motoare diesel, iar ei m-ar implora să le explic cum să le facă. Le-aș spune că se apasă un buton, o pedală, un întrerupător, dar NU ȘTIU CUM!! Aș fi complet „useless”. Ignoranța asta mă omoară!

APETITUL

– Doamna, e-adevărat că primu' profesor de sexologie a fost Aghiută?

– N-am fost de față! spuse Delma Avram.

– Nu se poate să fi ratat ocazia! se miră flăcăul.

– Uite că se poate! Încercă profesoara să taie elanul curiosului.

Petruț Apostolescu nu părea mulțumit că profesoara nu avea chef de o dezbatere, cum avea ea obiceiul la orele de religie, când lansa o ipoteză și-i lăsa pe elevi să dezbată, aducând – unii argumente pro, iar alții – contra. Iar ea se minuna cu câtă patimă își susțineau – și unii și ceilalți – argumentele.

– Păi, nu ne-ai spus dumneavoastră că tuciuriul a îndemnat-o pe Eva să fure mărul și apoi l-a convins pe Adam să muște din fructul interzis?

– Era o poveste..., încercă Delma Avram să se eschiveze.

– Orice poveste are și un sâmbure de adevăr. Așa am învățat la Logică...

– Ia, spune tu, lonele dragă, ce-i logic în tărășenia asta?

– Mai întâi, strămoșii noștri au încălcat una din cele zece porunci!

– Care anume?

– Să nu furi!... Adam și Eva au furat mere din pomul interzis!

– Le era și lor poftă! păru profesoara că glumește.

– Dumneavoastră o spuneți la caterincă, da'v-ați gândit că de fapt măru'ăla înfulecat de cei doi pofticioși avea un rol primordial?

– Știu eu!... Știu eu! strigă Robert Bucureșcu, fluturând cele două degete ridicate, în semn victorios.

– Ai s-auzim!... Vă rog, lăsați murmurul și ascultați explicația lui Robert! interveni Delma Avram, vrând astfel să curme șușotelile colegilor.

– Măru'ăla îngurgitat le-a deschis apetitu'sexual celor doi furăcioși!

– Păi, da, ca s-ajungi la plăcere, e nevoie de sacrificiu! vorbi sentențios profesoara.

– Cum adică? cerură elevii în cor lămuriri.

– „**Pofta vine mâncând!**” - așa îmi zicea mama... Eu seara, nu iau cina, mânânc două mere.

– Aaa! Se auziră copiii mirați.

– Ce-i de mirare?... O cură de mere menține silueta!

– Și noi credeam că vă menține apetitu'! făcu dezamăgit Alex Popescu. (C.MIU)

HAZ DE NECAZ

Undeva era un par...
Și pe el sta cocoțată,
Tot crezând că-i felinar,
O cioară vopsită toată.

Vulpea chioară a crezut
Că-i o găinușă blândă,
Dar, sârmana, a văzut
Că rămâne iar flămândă.

Parului îi da târcoale,
Tot lingându-se pe bot,
Și privind la „coate-goale”,
Îi vorbi ca un robot:

– Decât cocoțată-n par,
Făr'-un ban în buzunar,
Hai cu mine, să umblăm,
Lumea să o colindăm...

Că așa, ferchezuită,
Vei avea o conduită
De prințesă de salon
Pentru domnii cu bon ton!

– Stai acolo, că stai bine,
Nu mă însoțesc cu tine!
Eu sunt sus, iar tu prea joasă,
Să cobor la o mucaosă!

Și cu coada-ntr-o picioare
Vulpea fu chiar nevoită
Să-nțeleag-a sa valoare:
N-are haz, că nu-i boită!
(C.MIU)

Petre POPA

poet, directorul teatrului municipal
„Veneamin Apostol”, Soroca

„Vom descoperi reflecțiile asupra spațiului sorocean, aproape asupra tuturor domeniilor, ieșite de sub penița autorilor de... epigramă, or acest concurs, este „cireașa de pe tort” a Festivalului de umor „O cetate nu-i pe roate”, este pagina care ne face și de astă data unici în spațiul cultural-literar basarabean... Când am gândit denumirea festivalului, chiar aveam în față Cetatea Soroca, rămasă neclintită de secole și reconstruită recent, însă, gândul mă ducea și spre o altă cetate a soročenilor – „Cetatea de Cuvinte”.

S-a căpătuît c-o cioară,
unul căru-i albu-i place,
o vopsi apoi, să-i pară,
că și lumea o prefăce...

Celora cu firi turbate
Care țara noastră-o vor:
– Nu-i cetatea mea pe roate,
Roata-i pentru trupul lor!

Dacă mintea e pe roate
Și oștenii știu ce vor,
Ei vor face în cetate...
Parastas dușmanilor.

(Petre POPA)

O CETATE NU-I PE ROATE?

Cu aceste vremuri deocheate,
Astăzi, mai ceva ca niciodată,
O cetate poate-avea și roate...
(Când o furi bucată cu bucată!)

CETATEA SOROCA – subiect de epigrame
Lumea e puțin îngrijorată...
S-a zvonit de către ziariști

„O CETATE NU-I PE ROATE”

Festival de umor - Soroca, Republica Moldova

Că cetatea fi-va atacată
De-o armată de... epigramiști!
Ioan TODERAȘCU

NOTIȚE pe marginea
regulamentului care
prevede plata o epigramă
pentru intrarea în cetatea
Soroca

Lângă falnică cetate
Au pierit viteji de seamă,
Nu știau ei că se poate
De intrat... cu-o epigramă.

STOP FALS
Îmi spuneți că cetatea n-are roate,
Călătorește, însă, an de an
De mână cu castele și palate
Prin spațiul cultural european.

Vlad SĂRĂȚILĂ

GÂLCA PRIVATIZĂRII
Dă, cetatea e cetate,
Construită-a fost așa,
Dac-o înzestrau cu roate
Rămâneam și fără ea.

REFORME
Cât încă nu mor de foame
Doar cu-atâta mă mândresc,
Cu șosele-americane
Și suportul românesc.
Gheorghe COSNICEAN

UNUI COCOSTÂRC care
transportă un butoiș cu
vin sau Sărbătorirea Zilei
Umorului la Soroca
În cioc cu-n butoiș, cea
vietate,

Zburând domol se-ndreaptă spre cetate.
Grăbește-te, grăbește-te, băiete,
Că mor în ea satiricii de sete!...

UNUI POLITIST FUSTANGIU
De la Dumitrița iese Val,
Istovit, sârmanul, ca un cal.
Ce-a făcut la ea, ce a lucrat?!
I-a-ntocmit proces-verbal în pat...
Aurel LOZANU

DOAR AȘA...
Azi, în parlament, prin spate,
A intrat un leopard.
Dacă-i dăm comanda: „START” –
O s-avem... anticipate!

ANUNȚ
La Soroca, pe un plop,
Un anunț atamnă – Stop!
„Dacă umblă clătinici
Ai s-atârni și tu aici!” Titus ȘTIRBU

Ilie BÂTCĂ PARODII

POET BOEM

(după „Sonet boem”, de Ion Pribeagu)

Aseară n-am simțit cum trece seara,
pe lângă țuica fiartă am băut
vreo cinci cafele „drese” cu năut,
pe care le-a făcut proprietara.

Vă spun pe bune, țuica mi-a plăcut,
dar mi-a plăcut mai mult de doamna Mara,
cafea am mai turnat în călimara
ce-o am pe masă, însă n-a văzut.

I-am tot șoptit că e o aiurită,
că seara asta-i tocmai nimerită,
cât n-o cuprinde, încă, nostalgia

și-o năpădesc iubirile defuncte,
să facem, nebunește, ... puncte... puncte,
dar mi-a zbierat: „Tu n-ai plătit chiria!”

ACELEI CARE A VENIT

(după „Acele care a plecat”
de Ion Pribeagu)

Când ai venit, plângând, la mine-n bloc,
în camera mustind de igrasie,
am zis că timpul s-a oprit în loc
și ești cu mine de o veșnicie.

Ți-am dat, din șifonier, o biată țoală,
căci pijamaua mea nu te-ncăpea,
iar tu, nici moartă, n-ai fi vrut ca, goală,
alături să îmi stai pe canapea.

Ședeam tăcuți și-ți ascultam oftatul
când urmăreai programele de știri,
în timp ce aș fi vrut, împielit, să
ca noi s-avem un meci... în prelungiri.

Văzând că te marchează tare știrea
despre decesul lui Florin Salam
și că plângeai, pierzându-te cu firea,
am adormit, că nu mai suportam.

Când m-am trezit, după o noapte scurtă,
dar, recunosc, destul de liniștită,
parc-am primit un upercut în burtă,
văzându-mi cămăruța răvășită.

Ai dus cu tine, printre amintiri,
(cum l-ai putut căra?) televizorul
și nu știu, zău, programelor de știri
sau ție îți voi duce, de-acum, dorul.

REBUS

Rezolvând rebusul, pe verticala galbenă, veți afla titlul unei surprize editoriale!

Orizontal: 1. Convenție de protecție; 2.1. Tremură de Crăciun; 2.2. Refren pe negru; 3. Persecutare; 4.1. De apă; 4.2. Cu ocau la târg; 5.1. Cobalt; 5.2. Tuburi albe; 5.3. „...de cuvânt”; 6.1. Greu de pătruns; 6.2. E primul; 6.3. Stârnește râsul (fem); 7.1. Sfârșitul lui Sarsailă; 7.2. Mânuiesc croșeta; 8.1. Orgoliu; 8.2. De acord; 9.1. A te îmbogăți; 9.2. La intrare; 10.1. Literă (greaca veche); 10.2. Olimpiada de Lingvistică din România; 10.3. Ducă -...; 11.1. Clipe fără sfârșit; 11.2. Strigăt ascuțit; 12.1. Mândră la țară; 12.2. Trusted Information Sharing Network; 12.3. Inodor și incolor; 13.1. Încep problemele; 13.2. Știință fără cap; 14.1. Cinsti; 14.2. În urechi; 15.1. Scriitor, cleric, arhiepiscop; 15.2. Stațiune rea la gust.

Vertical: 1.1. Atitudine bună la locul de muncă; 1.2. Descriere la Biblioteca Națională;

2.1. Revoltă; 2.2. Aripă de comandă a avionului; 3.1. Octavă spartă la final; 3.2. Accidentați; 3.3. Poftim!; 4.1. Cruzei în comportament; 4.2. Necorespunzător; 4.3. În-franceză; 5.1. Vârstă; 5.2. Centrală de Tratare a Aerului; 5.3. Information Technology Service Intelligence; 6. Revistă de atitudine satirico-umoristică; 7.1. Fost fotbalist român, actual antrenor; 7.2. Tratament cu toxină

pentru bot, fără cap și fără final; 8.1. Oază fără ieșire; 8.2. Pește marin; 8.3. National Testing Agency; 9.1. Respectivul sunt acolo; 9.2. Apropiat (sentiment); 10.1. Ca lămâia; 10.2. Circuit; 10.3. Fiecare o are pe a lui; 11.1. Salteaua statului; 11.2. Ironie la început; 12.1. Izvorăște din Munții Anzi și are cel mai mare debit din lume; 12.2. Soția Enetului.

(Rezolvarea în numărul viitor)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											
13											
14											
15											

Rubrică realizată de G.M.

Au plecat la drum în calitate de fondatori:

Gheorghe MOCANU Membru al Uniunii Scriitorilor din România din 2009. Absolvent al Facultății de Drept București, licențiat în criminologie; Premiul anului 2006 al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Bacău, pentru romanul „Borta”. Premiul „Cartea anului 2020 pentru proză” - Uniunea Scriitorilor din România, filiala Bacău, Omul anului 2020 pentru roman în Vrancea. Cărți editate: *Din umbra munților*, Borta, vol I, roman; *Pe ulița vântului* - proză scurtă; *Nuntă cu bucluc* - proză scurtă; *Hematomul roșu* - roman psihologic (introspecție) *Trăznitul lugubru al măturisirii* - proză; *Patru povești gogonate* - povești pentru copii. *Heidegger* - teatru; *Trilogia Din umbra munților* cu romanele „Borta”, „Ursoienii”, „Ultima cruce”; *Dihonia* - nuvele, schițe, povestiri; *ODOBEȘTI - scrieri aleatorii*, vol 1. Referințe critice: Fănuș Neagu, Ion Rotaru, Constantin Dram, Constantin Mișu, Adrian Dinu Rachieru, Horia Gârbea, Emilian Marcu, Teodor Codreanu, Petre Isachi și multi alții. Premii: „Ion Creangă/Bojdeuca, cu povești pentru copii”. Premiul „Dimitrie Bolintineanu” - Giurgiu; Premiul „Vasile Voiculescu” - Buzău; Premiul Cetatea lui Bucur / Liga Scriitorilor București Premiul pentru proză al revistelor *Prosaeculum* și *Oglinda literară*; Redactor al revistei *Oglinda literară*; Fondator al revistei de cultură „Negru pe alb”

Constantin PAVEL - un om care a făcut din arta desenului, a caricaturii un mod de viață. Un om despre care vorbesc premiile obținute în întreaga lume: Tokyo, Japonia - Premiul Hidezo Kondo - Tokyo, Japonia - Premiul Special -Tokyo, Japonia - 5 premii Excelență -Kyoto, Japonia -Premiul Ohotsk Hall din Kyoto -Montreal, Canada - Premiul I / benzi desenate - Vercelly, Italia- Premiul I - Shanghai, China - Premiul I -Beijing, China - Premiul II -Costinești, România- Marele Premiu - Woffsbury, Austria - Premiul I -Sintra, Portugalia - Premiul I -Barcelona, Spania - Premiul I -Vaslui, România - Marele Premiu - Barcelona, Spania, Premiul II -Barakaldo, Spania - First Prize - Skopje, Macedonia- Premiul I -Vianden, Luxemburg- Premiul I - Seul, Coreea - Marele Premiu / 2012 -Seul, Coreea - Marele Premiu / 2014 - Lubben, Germania - Premiul I. - Brăila, România, Marele Premiu - Kruishoutem, Belgia - Premiul II -Knokke-Heist, Belgia, Premiul III -Knokke-Heist, Belgia - premiul III - Piracicaba, Brazilia - premiul III - Piracicaba, Brazilia, Premiul II - Rodos, Grecia - Premiul III - Teresina - Medplan, Brazilia, Premiul I. A făcut parte din mai multe jurii internaționale caricaturale: Istanbul, Deva, Bacău, Brăila. Caricaturile sale apar în multe ziare și reviste din țară și străinătate: Bursa Today, Courier International, Le Monde, The Week, The Washington Post, Nebelspalter, Yomiury Shimbus, Tages Anzeiger, Dayly Tribune, The New Asia Observer, WOX Europ, Joacă-te cu Boy, Basler Zeitung etc. A ilustrat mai multe cărți. A publicat două cărți pentru copii: *Alex & Tudy* și *Câteva săptămâni în balon*. Desene sale animate au fost achiziționate de mai multe muzee din lumea desenelor animate.

SUCCES GARANTAT

Dialog între scriitori
(pamfleaf)

— Sunt pe cai mari, frate! Am găsit rețeta! Știi că eu niciodată nu am spart târgul cu scrierile mele! Am încercat tot felul de experimente! Nu am succes! Ce mai! Țin să te anunț! Coșmarul meu a luat sfârșit! Am găsit rețeta succesului!

— M-ai făcut curios! Care-i?

— Cărțile mele se scriu singure!

— Hai, nu mă-nnebuni! Bați câmpii!

— Nu-i bat deloc! Contribuția mea este imfimă, trebuie doar să dau un bobârnac și cartea se scrie! Sper că știi ce-i ăla un bobârnac? Un impuls, un *click*, ca să fiu modern în exprimare!

— Ia să aud! Cum faci?

— Simplu, frate! Am în calculator peste o sută de adrese de e-mail! Dacă nu cumva două sute...

— Bun, și? Ce faci, publici adresele?

— Nu, frate! Aici e schepsis-ul! Când am eu chef, când atmosfera din casă permite, adică atunci când nevastă-mea nu mă trimite cu gunoiul, iau loc la masa de scriitor și ce fac?

— Te apuci de scris, un roman, o nuvelă...

— Ei! Pe naiba! Ți-am zis că nu-mi ies astea! Iau o foaie de hârtie, sau scriu direct pe laptop niște întrebări.

— Ce întrebări? Despre ce? Cui le adresezi?

— Întrebări universale... Care să fie valabile pentru tot poporul...

— Care popor?

— Poporul scriitor. Fac un set de douăzeci de întrebări. Cât crezi că-mi ia asta? Hai să spunem o oră, două, maxim! Merg apoi în mail și transmit aceste întrebări cu un singur click tuturor adreselor pe care le am. Ți dai seama că la celălalt capăt al mailului meu sunt sute de scriitori care-mi vor citi întrebările. Ai! Uitasem! Bag și un pic de mesaj conceput de mintea mea, scurt, să nu fac vreo greșală de limbă. Două-trei fraze despre intenția de a edita o carte și un termen până la care să-mi trimită răspunsurile. Eu nu fac altceva decât aștept să se scrie cartea. Ei scriu și îmi trimit. Când le adun, am surpriza că pot edita o carte de 300, 400, sau chiar 1000 de pagini... Nu e interesant?

— Foarte ingenios, frate! Dar tu, tu nu scrii nimic în cartea asta? Un comentariu critic, ceva, despre fiecare?

— Nu! Pentru ce? Ar trebui să le știu operele, să studiez pe fiecare... Complicat, frate! Ai! Era să uit! Pe ăștia mai mici, scriitorășii, îi bag și pe ei cu condiția să cumpere măcar un exemplar din „cărămida” pe care o scot. E și o chestie de afacere, până la urmă!

— Deșteaptă treabă! Să știi că ai idei, ai stofă de...Pfl! Era să spun ...de scriitor!

— Da, frate! Efortul meu este minim, ce e greu să pui niște întrebări? Netul e plin de idei! Dacă cercetezi, găsești! Banii, tot așa, găsesc binevoitorii și din afară, și printre cei care răspund la chestionarul meu. Chiar autoritățile locale își manifestă gratitudinea față de actul meu de cultură și, mai ales, despre „aplecarea” mea spre a face bine confrăților, pentru propășirea culturii... Fac apoi și o lansare pompoasă, cu autoritățile, cu șefii de la Uniuni, cu cine vreau eu... Dau premii, diplome! Să știi că nimeni nu citește o asemenea carte. Doar cei incluși acolo se caută pe ei și se citește. Dar nu pot fi sigur de asta! Tu crezi că eu stau să citesc toate elucubrațiile lor? Ne! Ar fi istovitor! E treaba lor ce au scris acolo! Cam asta e treaba... Ce-i important e că numele meu de autor stă sus, la loc de frunte, pe ditamai cartea de două, trei kilograme... Am găsit și un titlu pe măsura efortului meu! „**Interviuri electronice**” Nu e genial! Sigur că e! Știam eu, nu trebuie să mi-o spună cineva!

— Să știi, frate, că faci o treabă bună! E un catalog, după cum înțeleg eu! O evidență a celor care au scris ceva la viața lor! Va ști posteritatea cine au fost scriitorii pe care i-a avut nația asta! Apropos! Era gata să uit! Tu ca autor apari în cartea asta? Ai răspuns la întrebări? Te-ai arătat și tu surprins, măcar așa de ochii lumii, subtil, de inteligența întrebărilor, de harul celui care a avut această idee și geniul ascuns în vreuna dintre întrebări?

(G.M.)